

„Já bych to na vašem místě nedělal, pane!“

Alfo Zartusem to trhlo. Zarazil se. V ruce svíral zubní protézu, jako kdyby to bylo držadlo nějaké velmi nebezpečné zbraně.

„Otočit, ruce nad hlavu a ty zuby hod'te na zem,“ přikazoval jednotvárný, neosobně znějící hlas, který Zartuse tak vylekal.

Naslouchal těm slovům a pokoušel se zjistit, odkud na něj kdo mluví.

Těsně před Zartusem ubíhal široký nákladní pás plně automatické nákladové stanice číslo 18. Agregáty na páse byly součástkami dálkově řízené pohyblivé zbraňové paže z tajné výrobní série, určené pro těžké křižníky třídy Terra.

Alfo Zartus se vyplašeně rozhlížel. Nikde nikoho neviděl. Úzká táhlá chodba nikomu neumožňovala se skrývat. Snad pouze stabilní nosné sloupky podstavce transportního pásu by mohly posloužit jako úkryt.

Zartus následoval instinkt. Rychle si zastrčil zubní protézu, do úst. Na okamžik pocítil bolestivý tlak malé nádoby s mikrofilmem, která se mu mezi zuby posunula.

Rychle to urovnal jazykem a oddechl si. Nejistě se pousmál a napřímil se. Pomalu zvedal ruce nad hlavu.

„Tak je to správné, pane,“ řekl kdosi. „A jak to hezky umíte! Mohl byste vystupovat v cirkuse.“

Zartus věděl, že je ztracen, kdyby ho někdo objevil v sektoru automatického transportéru. Měsíc planety Země se během posledních padesáti sedmi let značně změnil, lépe řečeno: byl změněn!

Oběžnice Země se proměnila v jedinou vesmírnou loděnici podle arkonidského vzoru. Tato největší stavba lidstva byla dokončena teprve před několika měsíci. Od té doby se tu vyrábělo.

Zartus si myslel, že ho objevil nějaký robot. Všude kolem tu bylo zabudováno mnoho bezpečnostních zařízení. Zartus jen doufal, že takový přístroj nedokáže rozpoznat, že si něco schoval do zubní protézy.

Ještě jednou se rozhlédl. Musel myslet na svůj úkol, na mikrokameru umístěnou na spodní části hodinek a zároveň na Lunární bezpečnostní službu, vedlejší oddělení Sluneční rozvědky. Kdyby ho tu chytili s kamerou a filmem, jeho dráha plánovacího inženýra počítačově řízených nákladových pásů by byla ukončena!

Pak by hrozily výslechy, soudní jednání, degradace a docela určitě dlouholeté věznění nebo nucené práce na vzdálené trestanecké planetě, na které nebyl žádný vzduch.

Myšlenka na válečný soud - a ten by v takovém případě rozhodoval - Zartuse vyděsila. Ještě jednou se rozhlédl a pak s výkřikem naskočil na transportní pás, kde okamžitě uleh. Velkou rychlostí ho to pak provezlo úzkým tunelem ve skále.

Za ním začínala montážní hala číslo 136, ve které byly jednotlivé součástky montovány do velkého agregátu.

„Vy jste se zbláznil!“ znovu slyšel hlas neznámého. „Seskočte, tak přece poslouchajte - seskočte už! Nebezpečí života! Človče, seskočte přece!“

Zartus se proti své vůli zasmál. Zatnul nehty do plastického povrchu pásu, sklonil hlavu a přemýšlel, jak se dostane z haly 136.

Neznámý pořád ještě volal, ale jeho slova už nebyla srozumitelná.

Alfo Zartus došel k závěru, že bude muset nebezpečný materiál nějak zničit, když ho popadly ocelové paže počítačově řízeného montážního zařízení a zvedly ho do výšky.

Zartus zaječel. Náhle mu došlo, že varovné výkřiky neznámého nebyly žádný trik.

Koutkem oka spatřil otvor stříkacího izolačního stroje, do kterého vplouvaly větší polotovary a součástky, aby v něm byly potaženy plastickou vrstvou, odolnou vůči všemožným vnějším vlivům.

Tento termoplast byl tekutý a byl nastříkáván při teplotách 1256 stupňů Celsia.

Robotské paže stroje neznaly ohledy. Nedokázaly rozlišovat mezi mrtvou hmotou a lidským tělem.

Plukovník Hildrun, šéf Lunární bezpečnostní služby v sektoru F-81, odložil osobní akta plánovacího inženýra Alfo Zartuse, narozeného 22. června 2062 v Lowmanu, Idaho.

Podmračeně si prohlížel seržanta, který stál v pozoru před jeho psacím stolem. Když spatřil paralyzátor v otevřeném pouzdře u pasu, svraštil čelo. Natáhl ruku a ukázal na zbraň. Jeho hlas zněl ostře: „A tohle - co to je? Nač to je? Pročpak jste Zartuse neomráčil výstřelem ze zbraně? Byl přece dost blízko, ne?“

Mladý seržant zbledl. Strnule stál před svým nadřízeným. Ostatní přítomní důstojníci strážního sektoru F-81 neříkali nic. Tento případ nebyl tak jednoznačný, jak by jej Hildrun chtěl vidět.

„Ano, pane, jistěže,“ vykoktal voják bezpečnostní služby. „Zapnul jsem svůj deflektorový štít a Zartus mne nemohl vidět. Nechtěl jsem ho omráčit. Služební předpisy zakazují užívání paralyzátorů, pokud to není bezpodmínečně nutné. Ale -mně se to nezdálo tak nutné. Špión byl malé postavy a poměrně hubený. Mohl j,sem ho snadno přemoci. Proč bych ho měl zraňovat?“

Plukovník Hildrun vstal.

„Tak vy jste ho nechtěl zranit! A proto jste ho poslal na jistou smrt, že?“ _

„Pane, já jsem s tím jeho skokem nepočítal. Stalo se to příliš rychle. A když už Zartus ležel na páse, nechtěl jsem po něm střílet.“

„Proč ne?“

„Protože nákladní zařízení běží rychleji než já, pane. Kdybych ho omráčil, už by nemohl v poslední chvíli seskočit a zachránit se. Musel jsem mu nechat tu poslední šanci. Křičel jsem na něj, že za tunelem ve skále je izolační stroj. Neslyšel mě nebo mě neposlouchal. Co jsem měl dělat, pane?“

Plukovník Hildrun se otočil. V ruce držel hrnek s čerstvou kávou.

„Můžete dokázat, že jste ho varoval?“

Seržant strážního komanda se rozhlížel. Poručík jednotky odpověděl za něj: „Záznamy máme k dispozici, pane. Seržant Rodzyn skutečně volal a dokonce velmi nahlas.“

Hildrun se vrátil k psacímu stolu. Hrnek odložil tak prudce, až vylil kávu.

„Máte štěstí, Rodzyne. Jak vás vlastně napadlo, že Zartus je špión?“

„Už jsem ho určitý čas sledoval, pane. Chtěl jsem ho dostat při činu, proto jsem za ním šel pod ochranou deflektoru. Měl v hodinkách nějakou primitivní kameru a dělal snímky. Stál jsem těsně vedle něj a čekal jsem. Nakonec vyndal mikrofilm, uvolnil si zubní protézu a film do ní schoval. Jako za starých časů. Pak jsem na něj promluvil. Úplně ho to zaskočilo a vypadal velmi bezradně. Pane, s tím skokem na transportní pás jsem prostě nepočítal. Už jsem ho nedokázal zadržet.“

„Fajn, zapište svou výpověď do hlášení. Momentálně vám dávám dovolenou. Jste si vědom, že o tomto případu budu muset podat hlášení šéfovi rozvědky?“

Rodzyn nejistě přitakal. Chvilí poté opustil šéfovou pracovnu. V předpokoji se zdrceně posadil do křesla a zíral na nadřízeného důstojníka, který právě opouštěl pracovnu za ním. „Co bude dál, pane? Já jsem přece za nic nemohl.“

„To víme. Když budete mít smůlu, váš případ rozvíří zájem. Existuje služební předpis, podle kterého musejí být podobné případy nahlášeny Administrátorovi osobně. Dobře víte, že loděníci na Měsíci Perry Rhodan hlídá jako oko v hlavě.“

Seržant Rodzyn zalapal po dechu.

„Vy...vy myslíte vážně, že Perry Rhodan, pane?“

„Znáte snad nějakého jiného Administrátora? Pokud budete předveden před něj, povězte mu o tom případu všechno a mluvte velmi otevřeně. Byla to nehoda. Teď běžte a trochu si odpočíňte.“

Brazo Alkher zíral do široka otevřenýma očima na monitory kontrolních přístrojů. Tento poručík Sluneční flotily, který byl na základě jakéhosi tajemného rozkazu odvelen na lunární základnu, se už několik hodin cítil trochu jako v blázinci.

Po svém přistání na Měsíci byl už jedenáctkrát vyslýchán vojáky bezpečnostní služby. Ptali se ho na všechno možné. Na vzdělání, kariéru, na zájmy rodičů a prarodičů a i na to, co chce dělat v budoucnosti.

Při této příležitosti dostal poprvé v životě šanci obdivovat nejmodernější základnu flotily lidstva. Věděl, že Měsíc byl během posledních padesáti sedmi let přeměněn na obrovskou stavební základnu kosmických lodí a jejich zbraní. Takřka celý povrch Měsíce ukrýval podzemní laboratoře, dílny a továrny. Na samotném povrchu nebylo z tohoto mamutího průmyslu takřka nic vidět.

Na planetě se rozprostíralo jenom několik velkých kosmodromů - a pancéřové kopule vesmírných obranných pevností.

Trvalo třináct hodin, než se Brazo konečně dostal ke svému cíli, ale pak se mu do cesty postavila další překážka.

Trpělivě snesl i rutinní měření frekvence mozkových vln, které bylo pochopitelně součástí bezpečnostních opatření. Pokud by se lidským strážným podařilo udělat nějakou chybu, počítač už chyby nedělal.

„Odložte zavazadla,“ zavrčelo to z jednoho z reproduktorů.

Brazo zůstal stát. Zmateně otevřel dlaně a tašky dopadly na podlahu.

Alkher zrudl. Rozpačitě se rozhlížel.

„Promiňte, prosím,“ řekl horlivě. Pak se nejistě usmál na bezduchý stroj, který však na jeho slova nezareagoval.

Zhluboka si oddechl, když počítač ukázal zelenou a ozvalo se: „Vstup povolen.“ Zaznělo to z reproduktoru. „Jste očekáván.“

„Mockrát děkuju,“ zašeptal Brazo.

Rychle se sklonil pro zavazadla a narazil přitom čelem do jedné z červeně označených páček. Ve stoji to začalo zvonit a Brazo zadržel dech.

Pak se rozhodl rychle opustit kovovou platformu, na které zatím stál.

Brazo Alkher byl znám už na vesmírné akademii tím, že to byl smolař. Protože vyrazil příliš prudce, ztratil rovnováhu, klopýtl a upadl pod nohy blondatého muže v uniformě údržbářského personálu. Brazo zvedl hlavu a rozpačitě řekl: „Promiňte pane. Pomohl byste mi?“

„Jistě,“ kývl vysoký štíhlý muž s chladnými šedými očima. „Skáчете tady jako pavíán!“

Cizinec se zasmál. Pak poklepal na Brazovu zašpiněnou uniformu.

„Snažíte se být stále korektní, že, pane poručíku? Smím se zeptat, kam jdete?“

Alkher začal okamžitě pátrat po dokladech, které mu všude vnucovali po kontrolách. Štíhlý muž trpělivě počkal až stále nervóznější poručík najde svůj rozkaz k přemístění na oběžnici Země v kapse na koleně kombinézy.

Brazo chápal, že se nachází v nejtajnějších oblastech průmyslového giganta na Měsíci. To, co se nyní dělo kolem něj, znalo jenom několik zasvěcených mužů:

Chvilí trvalo, než se pořádně rozhlédl a zjistil, že rovníkový prstenec dvoustetmetrového křižníku, který byl opodál v montáži, je neobvykle vytvarován. V prstenci byl umístěn pohonný systém lodi, a právě ten byl mnohem větší než u dosud známých lodí.

Šedooký muž se přestal smát. Pozorně si prohlížel mladého poručíka, jehož doklady jen zběžně prolétl. Brazosova měkká, zasněná chlapecká tvář se uvolnila. Už si začínal zvykat.

Technik se pousmál. Mlčky se sklonil a vzal poručíkovy tašky.

„Pojďme, pane, jste očekáván.“

Brazo Alkher přikývl. O několik vteřin později se už divil předpisovému zdravení vojáku a techniků. A když dokonce začali salutovat strážní roboti, bylo mu to už divné.

Zastavil se, obrátil se a zašeptal svému průvodci: „Človče, povězte mi - copak tady vítají každého malého poručíka takovými poctami?“

„Oni je jenom předstírají,“ řekl vysoký muž.

Brazo se nejistě pousmál. Právě je míjel plukovník flotily, přiložil dlaň ke štítku čepice a vypnul hrud’.

„Teda ten se na mě podíval!“ hlesl poručík a pokračoval: „Poslouchejte, příteličku, nemohl byste mi konečně prozradit, co je tohle za blázinec? Mimochodem, vypadáte opravdu velmi špinavě. Proč si občas neumyjete tvář? Kdybych vám velel, nesměl byste tady chodit tak špinavý.“ Pak se zastavil a pokýval hlavou. „Musí to být? Musíte být špinavý?“

Muž, který mu nesl zavazadla, zasalutoval. „Ne, pane!“

Potom se ozval strašlivý řev a Brazo Alkher klesl na kolena. Děsivé zvuky přicházely bezesporu z otevřeného vstupu těžkého křižníku.

Končily v hlubokém troubení, které znělo jako tonoucí dinosaurus.

„Bože, co bylo zase tohle?“ vzdychl Brazo.

„To si kapitán lodi trochu zpíval,“ byl poučen. „Copak jste ještě nikdy neslyšel zpěv člověka, narozeného na Epsalu?“

Brazo to vzdal. Připadal si jako zmlácený. Tady asi nebude nikdo normální, říkal si. Ani příslušníci bezpečnostní služby, ani roboti, ani jejich velitel.

Bezradně a mlčky kráčel za mužem, který mu nesl tašky, až se zastavili před hrozivě vyhlízejícím holohlavým civilistou, který je pozdravil slovy: „No, tak vás zase člověk konečně vidí,“ kývl na poručíkův doprovod.

„Dobrý den, profesore,“ odpověděl blondák. Potom si sundal čepici a přejel prsty přes propocené vlasy.

Brazo zbledl. Teď už trvalo jen pár vteřin, než v nosiči zavazadel poznal Prvního Administrátora Slunečního Impéria a svého nejvyššího nadřízeného Perryho Rhodana.

Brazo málem omdlel. Kolena mu zeslábla a před očima se mu roztančily hvězdičky.

A tak se stalo, že zachroptěl: „Odpust’te, pane!“

Potom už padl do náručí hyperfyzika profesora Arno Kalupa, muže známého jako velká vědecká osobnost, ale zároveň i jako cholerika.

Arno Kalup, nejvýznamnější žijící vědec lidstva, překvapeně pohlédl na poručíkovu bledou tvář a zlostně vykřikl: „No no, co to je! Koukejte se laskavě sebrat!“

Klidně Brazo Alkhera pustil, mladík sklouzl na podlahu a tam se mu udělalo ještě hůř.

Rhodan kývl na dva poblíž stojící důstojníky a ti se hned postavili do pozoru. Než stačili mladému kolegovi pomoci, Brazo už se záupněm vstával.

„Vezměte si svého kolegu s sebou, pánové,“ říkal jim Rhodan. „Dejte mu pořádně napít. Tenhle mladíček je pravděpodobně identický se šíleným zbraňovým důstojníkem Brazo Alkherem, který dokázal v sektoru Orion pomoci těžce poškozených zbraní lehkého křižníku FORMOSA ochromit dvě skokanské lodě. Je mi záhadou, jak to vlastně provedl, ale lepšího kanonýra štáb flotily momentálně nemohl najít. První důstojník ať připraví ceremoniál složení přísahy mlčenlivosti. Odstartujeme za dvě hodiny.“

„A mě snad vůbec nepustíte ke slovu?“ zeptal se nebezpečně měkce profesor Kalup.

„Ještě vteřinku,“ uklidňoval ho Rhodan. Otočil se k majorovi bezpečnostní služby, aby ho vyslechl.

„Seržant Rodzyn je ve strážní stanici, pane. Chcete s ním ještě mluvit?“

„Přijdu hned. Narazil jsem tady na toho smolaře,“ ukázal Rhodan na Braza, kterého mezitím odváděli dva poručíci.

Rhodan se usmíval. „Vypadám opravdu tak hrozně? Říkal mi, že prý jsem špinavý.“

Kalup se rozchechtal. „Nejlepší vtip týdne. Fakt dobrej vtip! Tak jo, čekám vás na lodi. Co má být s tím seržantem?“

„Doufejme, že nic. Objevil v sousední hale špióna.“

Kalupova tvář ztuhla. „Ale ale! Vy si snad myslíte, že ho zajímala naše výzkumná loď?“

„Byl se na ni podívat. Utrpěl přitom smrtelné zranění. Přesto bych rád zjistil, jestli jeho činnost v bezprostřední blízkosti lineární stanice byla čistě náhodná, nebo jestli za tím vězelo něco hlubšího. Doufám, že mi seržant bezpečnostní služby podá bližší informace. Nyní mě omluvte, profesore. Za půl hodiny jsem zpátky.“

„A ne abyste upadl obličejem zase někam do oleje,“ posmíval se mu velký vědec. „Vážně jste hrozně špinavej.“

Rhodan se zasmál a odcházel. Kalup se otočil a zahleděl se na prstenec nové lodi. Zamyšleně si jej prohlížel. Přemýšlel o novém lineárním pohonu, o kterém se vědci poprvé zmínili před osmapadesáti lety. Tehdy Arno Kalup teprve spatřil světlo světa. A právě tehdy pronikla do Sluneční soustavy mohutná vesmírná flotila, řízená nehumanoidními bytostmi. Těmto obrům z vedlejšího časoprostoru dali jméno Druufové. Druufové už používali lineární pohony lodí a právě od nich je lidstvo převzalo.

Trvalo však dalších téměř padesát sedm let, než bylo tajemství lineárního hyperpohonu vylouštěno. Napomohly tomu i Kalupovy výzkumy.

Profesor si velmi dobře uvědomoval, že by kromě lidstva nenašel žádné další humanoidní bytosti, které by si s tímto dědictvím už dávno zapomenutých Druufů něco počaly.

„Bratříčku, ty máš nervy jako robot, to znamená, že vůbec žádné,“ konstatoval poručík Stana Nolinov. Zvědavě pohlížel na Braza Alkhera, který zcela vyčerpaně seděl na okraji lůžka.

„Přestaňte, proboha,“ prosil plačtivě. „Jak jsem mohl vědět

, že to je zrovna on?“

„Jen klid,“ přerušil ho Nolinov. „Já si příště nechám od starýho přinést jídlo.“

Mahaut Sikhra se tlumeně zachichotal. Malý, hubený a nenápadný mužík se opřel zády o stěnu kajuty.

„Kamarádi mi říkají Sik,“ představil se. „Pracuju tady jako velitel jednotky nasazení při speciálních úkolech. Stana je velitelem robotských jednotek. Jestli se nepletu, převezmeš asi zbraňovou centrálu.“

Brazo rozpačitě potřásl rukama mladých mužů.

„Těší mě, zamumlal. „Moment - jak to, že mám převzít zbraňovou centrálu?“ většinou to dostává nějaký major nebo aspoň kapitán.“

Mahaut Sikra pokrčil rameny.

„Na palubě lodi FANTASY je neobvyklé všechno. Tohle není obyčejná bojová loď, nýbrž výzkumnej křižník.“

Brazo zpozorněl. Zamyšleně si prohlížel oba mladé důstojníky.

„Výzkumný křižník?“ zeptal se. „Hm, už jsem se podíval tomu neobvykle silnými prstenci kolem lodí.“

„Chytrej kluk,“ usmíval se Nolinov. „Ty ses jenom podíval? Tohle už jsme si tady odvykli. Na palubě FANTASY se nachází politická, vojenská a technicko-vědecká elita Sluneční říše. Všichni legendární muži, kteří získali relativní nesmrtelnost, se tady sešli na párty.“

„Nech toho, už se mi zase dělá slabo.“

Stana strčil ruce do kapes kombinézy, zívá a posadil se vedle Braza na hydropneumatickou pohovku. Pak se protáhl.

„To ještě není zdaleka všechno, bratříčku. Každý z členů posádky je ve své oblasti eso. Tím pádem budeš ty taky eso, protože jinak by tě sem nepřeveleli. Teď už chápeš, proč tě tak moc kontrolovali?“

Brazo vzrušeně přikývl. Štíhlý Nepálec Mahaut Sikra vedl krátký videofonní rozhovor s velínem lodí.

„Za necelou hodinu složíš přísahu. Je velmi slavnostní, to ti povím.“

„Přísaha?“

„Jistě. Máme na palubě to nejtajnější z nejnovějšího vývoje lidstva. FANTASY vypadá jako těžkej křižník třídy Terra jenom zvnějšku. Až se podíváš do strojovny, vyděšíš se.“

„Vyděšenej už jsem,“ postěžoval si Brazo. Nolinov se pobaveně usmál.

„To se poddá, kolego. My už jsme absolvovali několik vesmírnejch letů. Perry Rhodan jim tím svým upřímným způsobem říká zkoušky na krátkých trasách. Ty krátké trasy se pohybovaly mezi třema až deseti světelnějma rokama. Šaramantní podceňování, co? Náš novej pohon se při tom výtečně osvědčil. Kalup zářil radostí a náš ctěnej kapitán lodi kterýho ještě poznáš, se chechtal tak, že se málem prohejbaly pancéřované stěny. A náš nejvyšší šéf Perry Rhodan se usmíval tak, že člověk musel bezděčně přemýšlet o dobývání Mléčný dráhy.“

Stana mávl rukou. Zamyšleně si prohlížel Braza Alkhera, který seděl na svém lůžku jako na jehlách. „Jen klid, bratříčku. Odstartujeme asi za půldruhý hodiny. Nikdo neví, kam to tentokrát bude. Situace ve vesmíru je momentálně klidná. Skokani nezlobí a na Arkonu je očividně pánem Atlan. Invaze Druufů je zapomenuta a naši kolonisti osídlují pomalu ale jistě obyvatelné kyslíkové planety v přilehlých vesmírných sektorech. Budeš svědkem počátku nový epochy. Pokud tě zajímají podrobnosti lineárního pohonu, musíš se obrátit na kompetentní lidi. Já ti jenom můžu říct, že čas transic právě minul, přinejmenším pro FANTASY ano. Dosud jsme museli cestovat hyperprostorem pomocí komplikovaných nepříjemných skoků jako zajíci. Sice to fungovalo, ale potřebovali jsme výpočty transic, které někdy trvaly poměrně dlouho. Prožívali jsme při dematerializaci nepříjemné šoky a deprese. Takže transice nepředstavovaly ten nejideálnější způsob pohybu prostorem. Na FANTASY se staneš svědkem jiného, lepšího způsobu světelných vesmírných cest. Poletíme s přímým optickým výhledem na cílovou hvězdu. Nebudeme skákat hyper 16 _ prostorem, zůstaneme stále při vědomí a nebudeme se rozkládat na atomy, abychom se v nulovém čase zase složili. Proto výraz lineární pohon. Princip lineárního pohonu je velice složitý a pravděpodobně budeme schopni letět milionnásobky rychlosti světla. Ten, kdo má lineární pohon, má výhodu vůči všem dalším bytostem v mléčné dráze. Já... Ale vždyť ty už jsi zase bledej jako stěna!“

Brazo měl oči zavřené. Ztěžka oddechoval. I když se mu Nolinov snažil tyhle složité záležitosti vysvětlit co nejjednodušeji a nejmírněji, Brazo dobře vycítil, jak důležité jsou.

Nejradši ze všeho by si odskočil pod sprchu.

Byl stejně vysoký jako široký. Podobně by vypadal středně. velký trezor.

Plukovník Jefe Claudrin byl skutečně tím, čemu se říká hora svalů. Narodil se a vyrostl na planetě, na které vládla gravitace o síle 2,1 g. Po svém vstupu do Sluneční flotily tedy pociťoval jako problém, když se musel pohybovat za normálních gravitačních vlivů. Jakmile si tento muž narozený na Epsalu uvědomil, že pod zátěží pouze jednoho g hrozí, že mu budou ochabovat svaly, rozhodl se, že bude ve dne v noci nosit speciálně vyvinutý mikrogravitátor, který mu umožní dvojitou zátěž.

Byl to muž, který měl zkrátka obrovskou sílu. Zpočátku došlo i k několika menším zraněním, když podával několika obyčejným lidem ruku.

Jako kapitán lodi a galaktonaut byl Claudrin bezesporu esem Sluneční flotily. Řídil novou loď FANTASY už při jejím prvním zkušebním letu.

Perry Rhodan naslouchal dunění normálního impulsního pohonu, který zrychloval let těžkého křižníku. Stroje běžely stejně bezchybně a spolehlivě jako na desetitisících jiných kosmických lodích flotily. Tyhle křižníky představovaly ve své době vrchol nejmodernějšího technického vývoje. Byly zkonstruovány podle nejmodernějšího arkonidského vzoru, nicméně v mnoha detailech byly podstatně vylepšeny. Nemělo žádný praktický význam naslouchat pracovním zvukům strojů, přesto Rhodan obvyklým způsobem zkontroloval malé kontrolní monitory.

Loď se připravovala na svůj další lineární let. Kalupův kompenzátor m 1 za úkol zahalit těleso lodi do kulovitěho energetického pole, které reflektovalo anebo absorbovalo energetické vlivy čtvrté a páté dimenze. Tím byl uvnitř kulovitěho pole vytvořen vibrační stav prostoru, který udržoval poměry prostoru a času Einsteinova vesmíru.

Nyní šlo o to zjistit, jak pevné je odstínění Kalupova pole. Čím pevnější bude štít, tím lépe se těleso lodi FANTASY bude podobat poloprostorové zóně a tak se vytvoří něco jako umělý sektor mezi dimenzemi, ve kterém bude loď létat mnohonásobkem rychlosti světla.

Aby bylo dosaženo tohoto ideálního stavu, křižník byl už v loděnicích vybaven pátým generátorovým sektorem, který dodával více energie, než na kterékoliv jiné lodi.

Rhodan doufal, že se mu podaří docílit žádaného efektu, totiž totální kompenzace konstant čtvrté a páté dimenze.

Dunění pohonů se zmírnilo. Rhodana to vytrhlo ze zamyšlení. Jakékoliv problémy se zkoušením lineárního letu se mohly ukázat pouze při praktické zkoušce.

Kontrolní monitory hlásily, že impulzní konvertory přestaly pracovat. FANTASY letěla vesmírem volným pádem poloviční rychlostí světla kolem oběžné dráhy Marsu. Země a Měsíc už zmizely v hluboké černotě vesmíru.

„Tak jakpak, jsme pěkně čilí?“ řekl kdosi.

Rhodan kývl na pozdrav příteli Reginaldu Bullovi, který vypadal stejně mladě a svěže jako v roce 1971, když společně s Rhodanem poprvé vzlétl k Měsíci.

Pak se zkoumavě podíval ke Claudrinovi.

„Všechno O. K., Jefe.“

Epsalec se potočil. Usmál se.

„Jako vždycky, pane,“ duněl jeho hluboký hlas. „Chcete to teď?“ dodal stejně hlasitě.

Rhodan přikývl. Po posledním přelétnutí monitorů pohledem vstal. Bull stál ještě pořád bez hnutí na stejném místě. Jeho pihami posetá tvář pod zrzavým ježkem vypadala uzavřeně a neobvykle vážně. Všichni muži z posádky sledovali Rhodana a jeho zástupce.

„Máme nějaké neurčité tušení?“ zeptal se Rhodan svého přítele.

„Tušení?“ zopakoval Bully táhle. „Ne, to snad ne. Víc jak explodovat tahleta skořápka stejně nemůže.“

„Ale, dvousetmetrový křižník je skořápka? Zajímavé. Myslím, že bych ti mohl říct, co se ti právě odehrává v dušičce.“

„Ano?“

Rhodan zamyšleně přitakal. Rozhlížel se po velínu.

„Před sedmapadesáti lety, přibližně touto dobou, zemřel Arkonidan Crest. Už se nestal svědkem dalších úspěchů lidské civilizace. Myslel jsi právě na něj?“

Bull mlčky přitakal. Unaveným gestem si přejel rukou přes hlavu.

„Ještě pořád myslím na den, kdy jsme objevili ztroskotaný výzkumný křižník Arkonidanů na Měsíci. Bylo to na konci června 1971. O několik týdnů později jsme se cítili jako neohrožení a neporazitelní, protože jsme měli maličkej záchranný člun arkonidský výroby. Pak došlo ke spojení všech obyvatel Země, potom k našemu setkání s prvními mimozemskými bytostmi. Nakonec se objevil i Atlan a o něco později došlo i k invazi Druufů. Počítačový Regent Arkonu přišel o vládu nad Arkonem a z Atlana se stal Imperátor. Od té doby uplynulo sedmapadesát let. Teď začíná nová epocha dějin lidstva, hm...!“

Bully rozpráhl ruce.

„Když se tady tak rozhlížím, napadají mě zvláštní paralely. Crest a Thora dorazili na náš Měsíc před 131 lety. Tenkrát jsme byli hrozně pyšní na naše první rakety. Teď my sami startujeme k výzkumným letům a naši kolonisti dobývají nejrůznější planety a poznávají nejrůznější cizí bytosti. Ze Země se stal mocenský faktor nejvyššího stupně. Jakkak to asi skončí? Kdo nám jednoho dne ukáže, kde leží naše hranice? Už jsme zdegenerovaní Arkonidany skoro vyměnili. Atlan se jen usmívá a taky je mu trochu líto, když vidí expanzi Pozemšťanů. Pochopitelně ví, že neustále pronikáme do sféry jeho vlivu. Už teď sedí Pozemšťani na arkonidských ministerstvech. A mám ti říct ještě něco?“

„Co bys chtěl říct, Bully?“

„Už ne moc. Jsem toho názoru, že nás nějak moc dlouho nechali být. Skokani už neútočí přímo, jenom sem tam někdy ze zálohy. Momentálně to vážně vypadá tak, že není nikdo, kdo by nás chtěl vážně ohrozit.“

„Ale ano, takových bytostí je dost a dost. Ale brání jim v tom naše spojení s velkým impériem Arkonidanů.“

Reginald Bull mávl rukou.

„Arkon je už jen říší stínů. Atlan nás potřebuje, kdykoliv nastanou problémy s kolonizovanými národy. Ale Arkon není celá Galaxie. Známe jenom její mizivou součást. Arkonidská říše, která nám připadala tak neskutečně velká, neovládá víc než cípek Mléčného dráhy. Dimenze se změnily. Co nás očekává v centru Galaxie, tam, kam ještě nikdy nikdo z nás nedoletěl?“

„Takže máš přece jenom tušení?“

„Snad,“ zamumlal Bull. „Tenhle let mi připomíná cestu Arkonidana Cresta a Thory, kteří vzlétli do vesmíru, aby hledali věčný život. Našli jenom nás a my jsme převzali jejich technickou sílu. Teď se ptám sám sebe, nač jednou narazíme my.“

Jedna z obrazovek se rozzářila. Objevila se tvář prvního důstojníka lodi, majora Hunta Krefenbaca.

„Jste očekáván, pane,“ oznamoval.

„Už jdu,“ odpověděl Rhodan a ještě se obrátil k Bullymu, aby tiše dodal: „Neplaš mi lidi, měl bys vědět stejně dobře jako já, že pořád ještě existuje spousta bytostí, se kterými se nemůžeme rovnat. Už samotná moc galaktických obchodníků je nepodcenitelná. Potom se otočil na kapitána lodi: „Jefe, zůstaneme na kurzu, už nezrychlovat. Krátce před Jupiterovou drahou vyrazíme. Najděte si mezitím cílovou hvězdu a pokuste se zapomenout na vaše vyškolení ohledně transic. Nebudeme mít žádný jiný úkol, než letět podle optického zaměření. Uvidíme, co z toho vzejde.“

Posádka byla pozvána do jídelny mužstva. Brazo Alkher se v kruhu těchto otrlých vesmírných vlků necítil dvakrát dobře. Neustále inu byl někdo představován, poznával spoustu osobností, které znal zatím jenom podle jména.

Ovšem byla to slavná jména.

Posádku lodi FANTASY tvořily výhradně velké individuality. A pak se najednou před Brazem zamihotal vzduch a zjevila se asi metr vysoká ušatá bytost, která na něj vykulila korálkovité oči a vycenila hlodáky, které vypadaly jako jeden jediný zub uprostřed horního patra.

Brazo ztuhl a nebyl schopen říct ani slovo. Tohle nemohl být nikdo jiný, než slavný myšob Gucky.

„Hallo, vítám tě na palubě,“ zapištěla ta obří myš. „Tak ty seš Brazo Alkher?“

„Jo... ano... pane,“ vykoktal Brazo.

Gucky se významně ohlédl. Dával tím najevo, že za ním asi někdo stojí, když tu byl někdo osloven pane.

„Jenom Gucky, jednoduše Gucky,“ řekl ledabyle. „Jen klid. Kdyby ti kdokoli chtěl ubližovat, jsem tvůj kamarád, slyšíš?“ zachichotal se Gucky.

Brazo si otřel pot z čela. Tak tohle byl ten slavný teleporter, telekinet a telepat v jedné osobě. Myšob, který byl téměř u všech dosavadních úspěchů Pozemšťanů...

Než Rhodan vstoupil do jídelny, vedl krátký rozhovor právě s Guckym.

„Byl jsem se na něj podívat,“ řekl myšob. „On se přede mnou styděl jako dítě, představ si to.“

„Zvláštní,“ odpověděl Rhodan.

„Jo, fakt zvláštní.“

„Nechme toho. Krátce jsem ho otestoval. Oukej, řekl bych. Je pochopitelné trochu neklidný vinou nové situace, ale jinak v pořádku.“

„Fajn, díky.“

Pak se Rhodan pootočil na šéfa jednotky mutantů Johna Marshalla. Vykročil k Rhodanovi, zastavil se a zašeptal: „Budí dobrý dojem. Trochu mladý pane.“

„Nesmíte se plést, Johne. Znáám jeho osobní akta. Na palubě FORMOSY dokázal věci, před kterými zbledl dokonce i Bully. To už něco znamená.“

Marshall se tlumeně zasmál. Přitom přikyvoval na pozdrav členům posádky.

Když Rhodan vystoupil před shromážděné mužstvo, Brazo Alkher málem omdlel úctou. Tak tohle byl muž, který mu nesl kufry. Ovšem teď měl na sobě jednoduchou uniformu Administrátora.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl Rhodan. „Pozval jsem vás sem všechny, abych vás informoval o našem letu. Tentokrát se jedná o zkoušku na dlouhé trase. Cílem je malé rudé slunce na okraji galaktického centra. Nemá žádné jméno. Vzdálenost uvedená v katalozích je něco přes čtyřicet tisíc světelných let. Při normálním letu bychom potřebovali nejméně deset transic. Trvalo by nám zhruba týden, než bychom k této hvězdě doletěli. Mám v úmyslu využít lineárního pohonu lodi tak, abychom docílili maximální rychlosti. Naše FANTASY by měla letět pětadvacetimilionnásobnou rychlostí světla. Tato hodnota je vysoce relativní a chápeme ji pouze ve vztahu k obvyklým způsobům letu, takže se nenechte vyděsit velkými číslicemi. Rozhodující není relativní pojem o rychlosti letu, nýbrž jenom časový odstup, který budeme potřebovat k překonání přibližně známé vzdálenosti. Všechno ostatní je nedůležité. Lineární lodě zahajují a otevírají nové aspekty hyperprostorových letů. Proto bychom si měli pomalu osvojit jiné pojmy.“

Rhodan se sklonil a vzal do ruky několik papírů. Zkoumavě se zahleděl na tři sta členů posádky křižníku a pak pokračoval: „Druhý bod, který vám musím objasnit, se týká přesnosti cíle. Stejně jako při uplynulých zkušebních letech budeme neustále vidět cílovou hvězdu. Při zmíněném zrychlení lodi na pětadvacetimilionnásobek rychlosti světla budeme potřebovat zhruba čtrnáct a půl hodiny k tomu, abychom dolétli k rudé hvězdě. Podle dosavadních zkušeností by nemělo dojít k žádné časové diletaci za předpokladu, že totální odstínění pomocí Kalupova pole nám nepřipraví nepříjemná překvapení. Nic zatím nevíme přesně, proto poletíme, abychom to zjistili. Zatím je známo pouze to, že Druufové, od kterých jsme převzali tento druh pohonu, dolétali ke svým cílovým oblastem neuvěřitelně přesně. Dále víme ze zpráv našich kosmických agentů, že při dlouhodobých letech Druufů nedošlo k žádným časovým posunům. Domnívám se, že nám zůstane náš vlastní čas, takže bychom neměli prožít nic nemilého. Pokud by však přece jen došlo k jakýmsi pohybům konstantních faktorů, pak bychom to také měli nějak přežít. Bylo by to pouze technickou záležitostí akce Cílová hvězda. Poručíku Alkhere...!“

Brazem to trhlo, když slyšel své jméno. Zmateně sledoval, že se k němu všichni obracejí. „Pane?“ vymáčkl ze sebe s námahou.

„Byl jste se podívat na zbraňovou centrálu FANTASY?“

„Ano, pane.“

„Vyznáte se tam?“

„Dokonale, pane. Neliší se v ničem od zbraňových stanic jiných lodí.“

„Dobrá, děkuji mnohokrát. Připravte se, že budete muset možná okamžitě a bleskově jednat. FANTASY není superobří křižník, dokonce to není ani plnohodnotný těžký křižník. Vymontovali jsme část výzbroje, abychom získali prostor pro jiné stroje. Jsme jen letící energetickou stanicí, nic víc. Těch několik málo paprskových děl musíte v případě nouze použít velice citlivě a ubránit nás. Řiďte se podle toho, myslíte na to a v případě nutnosti se o nic jiného nestarejte.“

„Ano, pane, rozuměl jsem.“

Rhodan složil podklady. Pak se podíval na hodinky a klidně řekl: „Za půl hodiny dorazíme k Jupiterově oběžné dráze. Tam přejdeme do meziprostoru a zrychlíme k cílovému letu. Všichni si obléknete skafandry. Všichni se připoutáte a zapnete vysílačky ve skafandrech. Sice doufáme, že nedojde k buněčným vibracím, ale jistota je jistota. Nezapomínejte, že se nacházíte na palubě prototypu. Jde tedy o všechno nebo o nic, takže musíme riskovat.“

Děkuji vám, to je všechno. Jsou nějaké otázky?“

Žádné nebyly.

Připadalo jim to jako neobvyklý sen.

Manévr se dokonale podařil. Poté, co bylo vytvořeno Kalupovo pole kolem lodi a došlo ke strukturálním změnám impulzních vln pohonu, získala posádka dojem, jako by se na palubě lodi nic nezměnilo.

Necítili vůbec žádnou bolest z dematerializace jako při obvyklých transicích.

Nic se neměnilo, žádné tělo se, nerozplynulo ve vzduchu. Neustále před sebou viděli cílovou oblast. Jenom v okrajích obrazovky, kde bylo protažení parastabilního echopaprsku slabší, mizely obrysy a tvar známé Mléčné dráhy.

Na speciálním monitoru zářila rudá cílová hvězda jako droboučký bod. Letěli podle optického zaměření bez dlouhých výpočtů.

Hluboko dole pod velínem se ozýval Kalupův hlas. Už několik minut po začátku zrychlení vibračních zón se ukázalo, že kompenzační konvertor není ještě zcela vytižen. Tato obrovitá příšera živící se energií byla nenasytá.

Na matematickém oddělení běžely všechny počítače. Energetické zhutnění Kalupova pole se v poměru k dřívějším pokusům zvýšilo jen o zhruba pět procent, přestože byl aktivován i dodatečně zabudovaný generátor.

Po osmi minutách letu, v nestabilním uměle vytvořeném poloprostoru bylo dosaženo maximální rychlosti.

Letěli pětadvacetimilionkrát rychleji než světlo. Nyní už bylo jasné, že dosažená rychlost zůstává, stabilní a není možné ji zvyšovat, pokud by se nepodařilo totálně odstínit vlivy energie čtvrté dimenze.

Přesně uprostřed parazaměřovače stálo cílové slunce. Všechny ostatní hvězdy byly buď zamlžené nebo se podobaly táhlým čarám. Na palubě FANTASY měli všichni plné ruce práce a tudíž přitom zapomínali, že se nacházejí v neskutečném, pouze matematicky pojatelném prostoru. Pětidimenzionální vlivy byly dokonale odstíněny Kalupovým polem. Bylo zřejmé, že nedochází k sebemenším náznakům počínající dematerializace. Efekty, které dříve vznikaly vinou pronikání do hyperprostoru, byly všem dostatečně známy.

Jefe Claudrin seděl klidně ve svém speciálním křesle a sledoval kontrolní přístroje společně s Rhodanem. Rhodan pečlivě ohmatával své tělo. Nic se na něm neměnilo.

„To sis myslel, že si teď šáhneš do žaludku?“ pobaveně zjišťoval Bully.

„Ted' je možné všechno,“ odpověděl Rhodan. „Jak se cítíš?“

„Skvěle. Je super pohybovat se takovým tempem.“

„Na tempu přece vůbec nezáleží...“

„...jó, já vím, důležitá je vzdálenost, kterou uletíme. Já vím.“

Rhodan se odpoutal a vstal z křesla. O chvíli později předával prostřednictvím palubního rozhlasu instrukci, aby si členové posádky otevřeli helmy skafandrů.

„Ale buďte opatrní,“ dodával. „Je možné, že se budeme muset velice rychle uzavřít před vnějším světem.“

Pomalu kráčel ke kapitánovu křeslu. Jefe Claudrin měl plné ruce práce, aby realizoval všechny příkazy profesora Kalupa. Jednalo se však jen o drobné změny kurzu.

Rhodan se zastavil za Epsaleranem a sledoval jeho precizní práci. Claudrin měl vynikající reflexy.

Vtom se kapitán prudce otočil k Rhodanovi.

„To je něco, pane! Kalup mě chce navádět k plýtvání podpůrnými masami. Co si o tom myslíte?“

Rhodan přemýšlel. Kalupovy myšlenky byly snadno uhádnutelné. Chtěl se všemi prostředky pokusit zvýšit rychlost letu, přestože kompenzátor byl patrně na hranici svých schopností.

„Pokuste se!“

„Cože?“ divil se Claudrin.

„Pokuste se o to, Jefe! Udělejte co říká a využijte veškerou energii. Taky bych rád věděl, co se stane. Jednou se to dozvědět musíme.“

Stana Nolinov vpadl těžkým pancéřovým vstupem do zbraňové centrály. Přidržel se stěn, aby nakonec usedl do jed noho z kombinovaných křesel.

Ztěžka oddechoval a hledal bezpečnostní pásy.

Brazo Alkher, který přesně podle rozkazu seděl před ovládacími panely svých zbraní a číhal na neexistující cíle, se překvapeně ohlédl. Všichni ostatní muži ve zbraňové centrále natahovali uši, když Stana vyhrkl: „Všichni se hezky připoutejte! Máte vůbec tušení, co všechno chce Kalup zkusit?“

Sotva na to Brazo mohl něco říct nebo se zeptat, už se rozsvítil palubní videofon a kapitán Clyde Nacro požadoval: „Alkhere, potřebuji každičký i ten nejubožejší watt, který mi mohou dát vaše konvertory děl. Přepněte se na okruh 4.“

Brazova měkká chlapecká tvář zničehonic ztvrdla.

„Je mi líto pane, odvětil rezervovaně, Můj rozkaz zní mít neustále připraveno těch několik málo zbraní lodi, které tu mám.“

„Ale no tak neblázněte,“ naléhal kapitán. „Vaše stanice mi dodají navíc čtyřicet tisíc megawattů.“

„Dokonce třiačtyřicet tisíc, pane.“

„No vida. Tak mi pošlete tu šťávu, pospěšte si.“

„Odmítám, pane. Tady jsem šéfem já. Mé zbraně budou neustále připraveny k boji.“

„Podívejme na poručíka!“ chladně opáčil kapitán narozený na Marsu.

Brazova tvář však zůstávala bezvýrazná.

„Pokud mi to přikáže velitel lodi, poslechnu! A dovolím si jednu poznámku, kapitáne Nacro: zodpovídám se opatřením samotného Administrátora.“

Nacro rázně vypnul spojení. Nolinov zavrtěl hlavou.

„Bratříčku, ty si děláš nepřátele,“ varoval Stana. „Proč mu těch svezích pár megawattů nedáš?“

„Jednak nemohu a jednak - pokud výkon nouzových agregátů nepostačí, moje bojové konvertory mu taky nebudou nic platné. Nebezpečí zůstane pořád stejné, jenom s tím rozdílem, že v případě napadení nepřítelem bychom byli bezmocní.“

„Nesmysl! Tady v librační zóně?“

„Kalupovo pole může taky vypadnout. To bychom se pak automaticky ponořili do normálního prostoru a v něm bychom mohli zažít nějaké překvapení.“

Brazo se pedanticky pečlivě připoutával. Nikdo na něm neviděl, jak velmi je vnitřně rozrušen. Tohle už bylo potřetí v jeho kariéře důstojníka flotily, kdy odporoval svému nadřízenému.

„Ne, nikdy neposlechne rozkaz, který je podle jeho názoru hloupý a vždycky si bude bránit vlastní názory. Nacro neměl právo požadovat veškerou energii lodi.“

Stana chtěl ještě něco říci, když začaly dunět pohonné agregáty FANTASY. Někáký hlas odpočítával. Při nule se pracovní zvuky vystupňovaly do ohlušujícího dunění.

Brazo už jen viděl, že Nolinov něco křičí. Nebylo rozumět ani slovu. Dvě vteřiny po zesílení pohonné masy se podlaha těžkého křižníku rozechvěla. O několik chvil později byly vibrace tak silné, že rozbíjely citlivé přístroje.

Dunění pohonných agregátů bylo přerušováno hlubokým zvukem jako z varhan. Kulovitý trup lodi FANTASY zněl jako zvon pohybovaný titánskými silami.

Varovná automatika zesilovala zvukové inferno vytím sirén.

Pak náhle nastalo ticho. Pouze podlaha se ještě trochu chvěla. Zvuky byly stále tišší, až nakonec nebylo slyšet vůbec nic.

Brazo se chytil oběma rukama za hlavu. Někdo cosi křičel do palubního rozhlasu, ale zalehlé uši členů posádky ničemu nerozuměly.

Chvilí trvalo, než se sluchové orgány mužů opět normalizovaly. Okamžitě poznali Rhodanův hlas. Zněl naprosto klidně a vyrovnaně. Kromě toho používal slova, která Braza nutila k úsměvu.

„O. K., profesore, to bychom měli. Přežili jsme to. V normálním prostoru bychom explodovali. Ohledně těch vibrací si nelámejte hlavu. Ty by nastaly stejně, kdybychom zapnuli všechny čtyři hlavní agregáty. Jak vypadá výsledek?“

Kalupova tvář se objevila na monitoru. Profesor zářil!

„Je to výborné, podařilo se nám zrychlit. Vyhodnocení ještě běží. Tím je proveden důkaz, že moje pole lze zesílit a tím pádem zrychlit let lodi. Potřeboval bych ještě tři takové velké agregáty.“

„Ale na FANTASY už ne.“

„Pak nechte postavit speciální loď velikosti obřího křižníku. A nevykládejte mi nic o nákladech. Ještě nejsem spokojen.“

Rhodan vypnul spojení. Brazo se otočil k Nolinovi. Tvář nového zbraňového důstojníka vypadala uvolněně a měkce.

„Kvůli kapitánu Nacrovi si nedělejte starosti, pane.“

Brazo mechanicky přikývl. Byl to dobrý pocit vědět, že má na palubě přátele.

Na velké cílové obrazovce zářilo vzdálené rudé slunce, ke kterému se podle Rhodanova odhadu měli dostat za necelých patnáct hodin.

Rhodan vyskočil. Potřeboval jenom zlomek vteřiny, aby pochopil situaci.

„Claudrine, vypněte Kalupa!“ křikl na kapitána.

I Epsaleran okamžitě pochopil, že při této šílené rychlosti není možné uhnout. Bylo by nesmyslné pokoušet se dostat loď z kurzu, protože se před nimi překvapivě objevil veliký žhavý míč žlutého slunce a najednou jim zakryl už zřetelně viditelnou cílovou hvězdu.

Nastal případ, který výpočty pravděpodobnosti zařadily do hodnoty jedna ku osmatřiceti miliardám.

FANTASY se blížila k cizí hvězdě mnohemiliónnásobnou rychlostí světla.

Dřív než mohl Jefe Claudrin zareagovat, Rhodan změnil rozhodnutí. Intuitivně pochopil, že na vyřazení Kalupova pole je pozdě.

Aniž by ztrácel jediné slovo, vrhl se kupředu a strčil do kapitánovy paže, což ji srazilo směrem k zemi. Ještě než se stačil kapitánovi za nechtěný úder omluvit, stalo se něco horšího.

FANTASY kolidovala s hvězdou.

Rhodanovým posledním vjemem bylo, že se křižník řítí na úrovni rovníku do žlutého slunce.

Co se stalo potom, pochopili až mnohem později.

FANTASY zavyla a zaduněla, jako by se chtěla roztříštit na kousky. Zároveň se objevovaly efekty, na které nebylo za normálních okolností ani pomyšlení.

Rhodan slyšel jenom zvuky přetíženého materiálu. Každý nýt lodi jako by ožil. Pět silných agregátů běželo na maximální výkon a Kalupův kompenzační konvertor pracoval a vydával zvuky, které připomínaly počínající explozi bomby.

Neuvěřitelně rychlý, ve srovnání se sluneční hmotou droboučký předmět se prohnal rozzhavenou atmosférou hvězdy, pronikl jí bez poškození a vlétl do roztaveného jádra slunce, kterým posléze také prolétl.

Stalo se to všechno příliš rychle a platily naprosto nepochopitelné zákony, než aby mohl být malý výrobek lidského ducha zničen nebo spálen. Než se kompenzační pole stačilo prolomit, FANTASY z atomového pekla unikla. O všem přitom se stalo něco, co později nikdo nedokázal rekonstruovat.

I přes enormně rychlý průraz se ze slunečního jádra uvolnily mohutné masy hmoty a byly vychrleny za řítící se lineární lodí do volného prostoru. Připomínalo to zrození nové planety, jejíž jádro mělo být vytvořeno z cizího tělesa, vyrobeného lidskou rukou.

Žhavý plynový jazyk, rozzářený, identický s uměle vytvořenou protuberancí, vyšlehl do vakua vesmíru a pak se FANTASY stala součástí stabilního Einsteinova vesmíru, ke kterému patřilo i proražené slunce.

Druhý efekt, stejně nepředpokládaný jako ten první, vznikl z gravitačněmechanického působení normálních energetických ochranných štítů, díky nimž byla mračna rozzhavené hmoty z nitra slunce zachycena a spoutána.

Za lodí zůstalo více než devětaadesát procent hmoty slunce. Zbytek byl však stržen lodí FANTASY, která nyní letěla už jen poloviční rychlostí světla.

Jakmile začal rotační pohyb, proražené slunce už bylo jenom bledou světelnou skvrnou mezi miliardami jiných.

První pozemská lineární vesmírná loď byla příliš rychlá, než aby ji zničily síly žlutého slunce. Prolétla jeho hmotou jako raketová střela obrovskou nádobou tekuté oceli.

Do běla rozzhavený fantom se řítí mezihvězdným prostorem v blízkosti centra Mléčné dráhy a prodělal přitom rychlou rotaci.

Rudé cílové slunce stálo trochu stranou, nyní téměř nerozpoznatelné.

Třetí efekt celého procesu si muži z paluby FANTASY měli uvědomit teprve o mnoho měsíců později. Nebylo vůbec žádnou náhodou, že drobná, právě zrozená planeta letěla k modrému slunci.

Vytržená sluneční hmota obklopila loď Pozemšťanů a v silné rotaci postupně chladla a utvářela krustu.

FANTASY byla od žlutého slunce několik světelných let daleko. Nikdo na palubě netušil, že v okamžiku srážky došlo k neobvyklé transici, která mohla být způsobena pouze rovností určitých energetických konstant.

Nebylo důležité, jestli na palubě křižníku budou věřit nepravděpodobnosti náhody, nebo na nějaký přirozený a neměnný proces.

Rozhodující byla skutečnost, že FANTASY teď mířila přímo do velkého modrého slunce.

Všechno ostatní se muselo řešit.

Rhodan se marně pokoušel dosáhnout na zeleně označené nouzové tlačítko. Muselo to být nejméně pět g, kterými byla každá končetina jeho těla připoutána k podlaze.

Vlastně by to mělo být úkolem automatických kontrolních přístrojů, aby za pomoci silných stabilizačních pohonů vyrovnaly rotaci lodi.

Ovšem automatika očividně přestala po kolizi fungovat. Rhodan to chápal stejně dobře jako fakt, že se FANTASY točila jako centrifuga.

Bolestně si uvědomoval, že se situace podobá jeho prvnímu vesmírnému letu. Svého času neměli na palubách vesmírných lodí ještě žádné neutralizátory nebo absorbéry přetížení, ale tenkrát bývali astronauti také jiným způsobem vyškoleni!

Pět g by tehdy vycvičené posádky lodí nijak nezaskočilo a ani by jim nevadilo. Tehdy byli kosmonauti vycvičeni tak, že dokázali pracovat i pod velkým tlakem.

Rhodan ležel na podlaze a zíral na monitory panoramatických obrazovek. Na lodi zavládlo prapodivné ticho. Velín byl zaplaven krvavým světlem, ve kterém muži posádky seděli jako přilepeni ve svých křeslech.

Rhodan měl co dělat, aby vůbec viděl. Oční nervy přestávaly poslouchat.

Vzpomněl si na Guckyho, který by byl jako telekinet schopen aktivovat nouzové tlačítko. Ovšem malý myšob už patrně upadl do mdlob.

„A je to! Je po všem!“ pomyslel si Rhodan blízko vlastního bezvědomí. „Jenom díky směšným pěti g, na které už nikdo z nás není připraven.“

Rhodan zívá.

Jeho stále méně prokrvovaný mozek přestával přemýšlet. Jenom matně si uvědomoval přítomnost rozložené postavy, jejíž pravá ruka klouzala po těle k přístroji, zavěšenému na obrovité hrudi.

Jefe Claudrin bojoval se dvěma potížemi. Pět g by ani pro něj neznamenal mnoho, pokud by zároveň neměl zapnutý svůj mikrogravitátor. Ten ho zatěžoval ještě navíc.

Rhodan už ztratil vědomí, když se Claudrinovi podařilo vypnout svůj mikrogravitátor. Zbytek už pro něj byl maličkostí. Překonal obrovský tlak, natáhl pravici a udeřil do zeleného tlačítka.

Na rotující kulaté lodi zavaly poplašné sirény. Naskočila nouzová automatika, zaregistrovala situaci a uvedla do platnosti nutná opatření.

Když se Rhodan probíral, spatřil nad sebou Claudrinovu hromotlueckou postavu. Aniž by ztrácel slovo, vzal Rhodana do náruče a odnesl ho na pohovku. Všude na lodi se probouzeli muži z bezvědomí. I Brazo Alkher se se záupněm probíral a zalapal po dechu. Jeho první pohled padl na zaměřovací monitor. A okamžitě ho oslnila žhavá rudá záře.

S nadlidskou námahou zavolal do velínu. Kapitán odpověděl okamžitě. Brazo záupně: „Zbraňová centrála je v pohotovosti, pane. Co to bylo? Prožili jsme srážku?“

„Pokud se nemýlím, prolétli jsme poměrně velkým sluncem.“

„Panebože!“

„Zůstaňte na svém stanovišti, Alkhere. Ještě nevím, co má znamenat to žhnutí lodí. Každopádně se opět nacházíme v normálním vesmíru.“

„Pane, možná mi přeskočilo, ale zdá se mi, jako bychom byli neustále ještě uprostřed toho slunce.“

Claudrin chtěl něco říct, ale náhle zmlkl.

„Hochu, teď mě díky vám něco napadlo,“ řekl zamyšleně. „Postarejte se teď o své lidi, pošlete případné zraněné do nemocnice a ohlaste prvnímu důstojníkovi stav ve vaší centrále.“

„Rozkaz, pane,“ mechanicky zamumlal Brazo.

Na palubě FANTASY nebylo něco v pořádku! Optické zaměření bylo naprosto nemožné, na všech monitorech byla vidět jenom horká záře. Brazo se zhluboka nadechl. Zvolna vstal z křesla. Takhle situace se mu vůbec nelíbila.

„...to je nehoda, která se může stát každé lineární lodi kdykoli,“ řekl Kalup naprosto klidně do palubního rozhlasu. Byl bledý a nervózní.

Potom pokračoval.

„Vyhodnocení je ukončeno. Nechal jsem vyhodnotit nějaké stopy hmoty. Strhli jsme s sebou velkou porci sluneční masy, což ovšem nebylo zásluhou malé lodí, nýbrž jenom zásluhou kompenzačního pole. Fyzikální procesy jsou nám poměrně jasné. Měli jsme štěstí, že konvertor štítu v okamžiku kolize běžel na plný výkon. Jinak bychom to nemohli přežít. Možná to zní hloupě, ale nacházíme se uprostřed rotujícího, rychle se ochlazujícího mračna materie, ve kterém už neprobíhají řetězové reakce. Sice mi to připadá trochu neobvyklé, ale my už zjistíme, proč to tak je.“

Jefe Claudrin se ve velínu otočil. Rhodan seděl vyčerpán ve druhém kontrolním křesle.

„Ještě že jste mi v rozhodujícím okamžiku strčil do ruky,“ řekl kapitán velmi tiše. „Já už jsem v té chvíli chtěl Kalupa vypnout, jak jste mi říkal, a potom došlo ke srážce.“

Rhodan přikývl. „Na poslední chvíli jsem to pochopil. Byli jsme už příliš blízko. Oukej, nechme toho. Profesore - co navrhuje?“

Vědec se zachmuřil.

„Musíme proniknout tou ještě měkkou a povolnou hmotou dřív, než úplně vychladne. Přitom se ukáží nějaké problémy, které bychom měli předem promyslet.“

„Proto se vás ptám.“

„Musíme se chovat jako kuřátko, které chce zevnitř rozbít vaječnou skořápku a vyklouznout z ní ven. Jiná možnost není. Abychom toho docílili, nabízejí se nám dvě různé možnosti.“

„Ó dokonce dvě!“ řekl Rhodan.

„Nebud'te ironický. Situace je příliš vážná. Vy máte výborného zbraňového důstojníka, ano?“

Rhodan zpozorněl a mladý muž jménem Brazo Alkher se znovu vylekal.

„Vy chcete tu naši skořáčku rozstřílet, profesore?“ zeptal se Rhodan ve všech reproduktorech palubního vysílání. Všichni ho mohli slyšet.

„Pokusíme se o to. Každopádně je to méně riskantní, než vypínat obranná pole. Haló, slyší nás velící zbraňový důstojník?“

„Ano... ano pane, vykřikl Brazo do mikrofону. „Tady poručík Alkher, pane.“

„Dobrá. Myslím, že my dva jsme se potkali už na Měsíci, že?“ zasmál se Kalup tím svým hlasitým způsobem.

„Ano pane.

„Vzpomínám si. Myslíte, že byste dokázal otevřít tu rotující skořáčku? Ale tak přesně, abychom mohli jaksi proklouznout jako úhoři?“

Brazo zapomněl na veškerou nervozitu. Rhodan na něj pozorně shlížel z monitoru. Brazo přikývl a změněným, zcela profesionálně znějícím hlasem odpověděl: „Pane, to není tak jednoduché! Říkáte, že se skořápka točí, že ano? Takže pokud chci vzít pod palbu určité místo, musí se roztočit i naše loď FANTASY, abych střílel do stále stejného místa.“

„Správně, umíte myslet, mladý příteli. Připravte si zbraně a vezměte si všechno, co máte k dispozici. Jenom žádné zbraně, které by mohly ohrozit nás samotné.“

„Mohou být nasazeny pouze impulzní a dezintegrátorová děla, pane.“

Rhodan se pustil do práce a za několik minut se FANTASY znovu začala točit, tentokrát už kontrolovaně a podle plánu.

„Můžete střílet,“ oznámil Rhodan po chvíli.

Brazo byl připraven. Jenom stiskl tlačítko automatického odpalu salv a křížník se v mžiku začal podobat rozdrážděné divoké příšeře.

Tři vteřiny držel Brazo tlačítko dole. Vně ocelového pláště lodě propuklo peklo. Ohnivé plynové jazyky šlehaly z míst, kam dopadaly zbraňové paprsky. Brazo vytvářel miniaturní slunce, které za mocných erupcí chrlilo do vesmíru ohnivé jazyky.

„Palbu zastavte,“ křikl Rhodan. „Nemá to význam. Vznikají řetězové reakce a jejich vinou je propálený otvor neustále zaplňován reagujícími plynovými masami. Rychle odtud dřív, než se mračno změní v novu. Kalupe, připravit k lineárnímu manévru. Nacro, pohonné agregáty na maximální zrychlení.“

„To nemá smysl, strhneme mračno s sebou!“

„Udělejte, co říkám. Kalupe, rozjedeme to. Dezaktivace ochranného štítu a aktivace Kalupova štítu musí proběhnout v návaznosti na sebe.“

Brazo Alkher stáhl ruku z tlačítek ohnivých varhan. Venku žhnul vesmírný prostor. Brazo věděl, že je nejvyšší čas.

Z velínu vycházel rozkaz za rozkazem. Dunění Kalupova konvertoru doprovázelo každý z nich. O dvě minuty později oznámila strojovna plné zrychlení. Stále rozpálenější sluneční hmota byla stržena s lodí. Tímto způsobem jí nebylo možné uniknout. Kromě toho bylo velmi nejisté co se stane, až se loď přiblíží rychlosti světla.

Rhodan vydával poslední instrukce. Muži posádky opět uzavřeli helmy skafandrů.

Ještě vyčkal, a když přišel kritický moment, naprosto klidně přikázal kapitánovi: „Jefe, teď je to na vás! Pět vteřin v poloprostoru zrychlit, zároveň okamžitě vypnout Kalupa. To by mělo stačit. Připraven? Začněte.“

Claudrin ještě jednou zkontroloval jemnou synchronizační počítačovou automatiku. Zrušení normálních ochranných polí a výstavba Kalupovy zóny musely na sebe navazovat bez jakékoliv pauzy.

Pak udeřil do odpovídacího tlačítka řízení.

Bylo to, jako by křížník chtěl konečně explodovat. Nebylo slyšet vlastního slova a otřesy lodě vyvolávaly nové vibrace.

Netrvalo to dlouho. Záře rozpoutaných řetězových reakcí náhle zmizela. Na čelním monitoru reflexního zachycení letu se objevila hvězdná obloha.

Rhodan si oddechl a klesl do měkkých polštářů svého pilotního křesla. FANTASY náhle dostala ránu a její rychlost prudce klesla. Připomínalo to situaci, jako by loď přistávala do moře vaty.

Křížník byl zbaven kompenzačního pole a vrátil se zpět do normálního prostoru. Pohony lodi i Kalupův konvertor ztichly. Na obrazovkách optického pozorování svítilo obrovité modré slunce.

Ozvaly se hmotové zaměřovače. Oznamovaly, že světlá a horká hvězda vlastní velikou planetární rodinu. Pro posádku FANTASY to nebylo nijak zvlášť vzrušující. Nikdo tomu nevěnoval příliš mnoho pozornosti. Mnoho sluncí mělo planety.

Rhodan chvíli sledoval obrovité monitory panoramatické galerie. Pět z objevených planet se tam ukazovalo jako zelené body.

Rhodan o tom příliš nepřemýšlel. Důležitý byl podařený únik z centra vznikající miniplanety, ovšem mnohem důležitější mu připadalo podivné zbrzdění lodi.

„Co to bylo?“ zeptal se. „Taky jste si toho všimli, že?“

Reginald Bull vstal z křesla. Zastavil se těsně pod panoramatickými monitory. Přivřenýma očima sledoval modré slunce.

Brzy zjistil, že volný prostor kolem cizího slunce namodrale svítí. Chyběla tu ta hluboká, ničím nepřerušovaná černota vesmíru.

„Moh by mi někdo prozradit, kde to vlastně jsme?“ zeptal se Bully a vrazil ruce do kapes kombinézy.

Do velínu vstupoval Kalup a další vědci. Profesor už slyšel Bullyho otázku.

„Kde jsme? V žádném případě nejsme v hyperprostoru nebo v nějakém iluzorním cizím vesmíru. Toto je docela normální sluneční soustava, která patří k Mléčné dráze.“

„Docela normální sluneční soustava?“ zopakoval Rhodan.

„Pomalu se nám vyvíjíte ve vševědoucího supermana, Kalu Hyperfyzik však vážně zavrtěl hlavou.

„Pouze jsem o něco rychleji počítal a pozoroval, než vy.

Pokud vzduch kolem planety namodrale září, pak je to pochopitelné. Pokud však stejně namodrale září i vakuum okolního vesmíru, pak je to velice podivné. Nebo jste někdy už viděli reagující vakuum?“

Rhodan přimhouřil oči. Così tušil. Kalup pokračoval: „Během našeho lineárního letu jsme byli zadrženi neznámou silou. Domnívám se, že jsme prorazili nějaký ochranný štít, který musí být příbuzný s kompenzačním polem. V opačném případě by nás to odrazilo zpět, nebo dokonce zničilo. A právě tento ochranný štít produkuje namodralou září. Rád bych tuto oblast nazval Modrá soustava.“

„Ochrannej štít - uprostřed vesmíru,“ zalapal po dechu Bully. „Ochrannej štít, kterej by bránil celou sluneční soustavu se všema patnácti planetama? Professore, víte vůbec co to říkáte?“

Kalup přikývl. Oči se mu leskly. Pro něj - pro vědce - byl tento jev fascinujícím fenoménem. Neuměl si jej vysvětlit. Perry Rhodan a důstojníci lodi uvažovali už podstatně praktičtěji.

Vyhlásili bojovou pohotovost.

Netrvalo dlouho a přišlo závažné hlášení.

„Zaměřovací centrála veliteli lodi,“ ozval se službu konající důstojník. „Strukturální fronta o síle třicet z pravoboku.

Musí tam transítovat bezpočet vesmírných lodí, ovšem žádné nevidíme. Konec!“

Rhodan vytřeštil oči. „Cože - vy zaměřujete řadu strukturálních otřesů, ale nevidíte žádnou kosmickou loď?“

„Ano, pane. Zdroj transitu echa je vzdálen něco přes osmnáct světelných hodin. Přesto nedokážeme najít žádnou z kosmických lodí.“

„Neříkal jsem ti, že zažijeme pěkný překvapení?“ řekl Bully. „Naše zaměřovače brzy vyletí do vzduchu, ale nevidíme ani jednu loď. Co je to za otřes v prostoru? Kdo nebo co je produkuje? Kdybych nebyl od přírody zvědavěj, požádal bych tě, abychom se otočili a rychle mazali pryč.“

„Ty ale jsi zvědavý člověk.“

Rhodan se pousmál, pak se otočil a suše dodal: „Takže, pánové, poletíme tam a podíváme se, co způsobilo ten rámus. Každopádně by mi bylo milejší, kdybych teď stál na palubě superobřího křižníku imperiální třídy. Poletíme prostou rychlostí světla. Krefenbacu, zaměřte výchozí bod echa a dejte souřadnice do počítače. Důstojníci lodi - za deset minut všichni k poradě! Pane Alkhere, vy se porady nebudete účastnit. Potřebuji vás ve zbraňové centrále. Své instrukce dostanete později.“

Už o hodinu později se křižník FANTASY pohnul. Jeho cílem byla pátá planeta Modré soustavy. Bylo jednoznačně konstatováno, že strukturální otřesy vycházely právě odtud, nebo tam byly způsobovány.

Rhodanovým prvním opatřením po zrychlení lodi bylo, že poslal celou posádku do postelí. Uvědomoval si, že s odpočatými muži si toho počne víc, než s unavenými.

Nyní uplynulo devatenáct hodin od zahájení letu k cíli. FANTASY už zahájila brzdňý manévry. Poté, co před půl hodinou prolétla oběžnou dráhou páté planety.

Na monitorech se ukázalo nebeské těleso velikosti Země s velkými moři, protáhlými pohořími a rozlehlými zelenými rovinami.

Tato planeta měla gravitaci 1,1 g, hustou kyslíkovou atmosféru a jasné, světle modré nebe. V této vesmírné oblasti bylo patrně všechno modré, což mezi muži posádky vyvolalo už nejednu příležitost k nejrůznějším vtipům.

Rhodan nazval pátou planetu jako Sphinx.

Sphinx měla dva měsíce. Jeden velký jako Merkur, druhý bezvýznamný, velikosti asteroidu.

Tyto skutečnosti byly zajímavé, ale zajímavější by byly, kdyby v blízkosti páté planety létaly nějaké vesmírné lodě! Ovšem takhle stála posádka FANTASY před hádankou.

Strukturální otřesy poněkud odezněly. Přesto však byly nadále zaměřovány a bylo jich tolik, že se podle nich dalo soudit na velmi čilý vesmírný provoz. Přesto však nebyla vidět ani jedna vesmírná loď.

Nicméně před deseti minutami byly ukončeny přesné výpočty zaměřovací stanice a došlo se k určitým závěrům.

Příčina zaměřených strukturálních otřesů se nenacházela na páté planetě, ale na měsíci velikosti Merkuru, který měl očividně dýchatelnou atmosféru.

Rhodan se okamžitě rozhodl letět k tomuto měsíci.

Těžký křižník FANTASY byl připraven k boji, přestože nikde v blízkosti nelétalo očividně nic, čemu by se měl bránit. Sphinx byla vidět zřetelně. Ještě zřetelněji se ukazovala poušťovitá krajina na povrchu druhého měsíce. Rhodan jej nazval Ramses.

Strukturální otřesy nebyly nyní již tak často zachycovány. Přesto však přístroje neustále reagovaly.

Rhodan ještě chvíli počkal. Astronautická a galaktonautická oddělení pokusné lodě mezitím dodávala informace. Horké slunce Modré soustavy mělo osmnáct planet, nicméně patrně jenom číslo 5 bylo obydleno.

Když pak FANTASY kroužila už dvě hodiny kolem Ramsese, Rhodan konečně ztratil trpělivost. Muži, kteří ho znali, poznali podle jeho pohybů a strnulé tváře, že se k něčemu rozhodl.

Telepati John Marshall a Gucky se marně pokoušeli zachytit nějaký myšlenkový impuls. Bylo jisté, že jak na Sphinxu, tak na Ramsesu, budou miliony myslících bytostí, ovšem vyzařování jejich vědomí nebylo dostatečně jasné.

Marshall i myšob byli vyčerpáni. Rhodan je pozval k sobě.

„Je to hrozně divné, pane,“ opatrně hlásil John. „Nevím si s paraproudy cizích mozků rady. Všechno je to nějak popletené a zmatené. Téměř bych chtěl tvrdit, že...“

„Že co?“

„...že se cizinci odstínili nebo zablokovali. Není vyloučeno, že si všimli mých a Guckyho pokusů.“

„To by však předpokládalo velké vědomosti o parapsychických záležitostech a odpovídajících tělesných schopnostech, že?“

„Správně, pane!“

Marshall ztichl a váhavě se podíval Rhodanovi do očí.

„Ano, John?“

„Pane, jestli smím něco říct, navrhol bych okamžitý ústup. Něco tady nesouhlasí. Proč nám neodpovídají na naše volání? Nepředpokládám, že by byli technicky a kulturně tak zaostalí. Vraťme se, pane.“

Rhodan chvíli mlčel a potom klidným hlasem řekl: „John, na to je teď příliš pozdě. Administrátor mladého státu si přece nemůže dovolit nechat plavat bytosti tak vysoce vyvinuté jenom proto, že mu připadají tajemné.“

„Oni nevědí, odkud přicházíme,“ namítl Bully.

Jistě ale my víme že existují a to stačí: Neměl bych chvíli klidu, kdybychom nemohli aspoň zjistit, s kým máme co do činění. Plukovníku Claudrine!“

Epsaleran se otočil v křesle.

„Pane?“

„Připravte se na přistávací manévr. Tam dole se porozhlédneme. Přistaňte s FANTASY v blízkosti toho zvláštního zářícího objektu dole na povrchu. Zůstáváme v plné bojové pohotovosti. Přistávací komando připravit k výsadbě. Poručíku Mahaute Sikhro!“

Nepálec se ohlásil.

„Postarejte se o výstroj vašich mužů. Oblečte si arkonidské bojové obleky. Budu vás doprovázet. Vzduch toho měsíce se dá dýchat, teploty jsou snesitelné. To by bylo všechno, děkuji.“

Sikhra vypnul spojení.

Rozpoznané světelné objekty se přibližovaly. Krátce před přistáním byly objeveny první živé bytosti. Optické zvětšení vyčarovalo vysoké, lidem podobné postavy.

Ani to by však nebylo podivné, kdyby alespoň jedna z těch osob považovala za nutné zvednout hlavu a podívat se nahoru. Dunění pohonů lodi nemohl nikdo přeslechnout. Jenže tam dole si ti lidé dělali všechno tak jako předtím; a nenechali se rušit.

Ve výšce dvou kilometrů vyjely přistávací nohy. Cizí bytosti opět nereagovaly. Jako by FANTASY neexistovala.

Potom loď Pozemšťanů přistála.

Přístroje opět zaměřovaly bezpočet otřesů prostoru, tentokrát však v takové síle, že bylo nutné je vypnout.

Energetické zaměřovače oznamovaly existenci tak mocných energetických zdrojů, že dokonce i profesor Arno Kalup zbledl. Energie, která zde byla produkována, by stačila zásobovat sto tisíc superobřích křižníků imperiální třídy.

Jinak se však nic nedělo. Neznámé bytosti se nechovaly ani přátelsky, ani nepřátelsky. Vůbec si lodi Pozemšťanů nevšímaly.

„Asi pro ně budeme něco jako hmyz,“ poznamenal Bully. „Vědí o nás, ale nechávají nás být.“

Claudrin vydal epsaleranskou kletbu, která Pozemšťanům nic neříkala.

„Hmyz?“ protáhl zopakoval Rhodan. „Možná, že nejsi tak daleko od pravdy.“

Vtom se do místnosti vrátil lékař Gorl Nikolate a položil před Rhodana rentgenové snímky. Ukázal na ně. Okamžitě vysvětloval: „To nejsou snímky našich mužů, pane. Krátce před přistáním jsem dálkově nasnímal zdejší bytosti. Vidíte to? Tady! Podívejte se! Kostra těch cizinců by vám měla všechno prozradit.“

Bully přistoupil blíž. Důstojníci a vědci obstoupili Rhodanovo křeslo. Perry potřeboval pár vteřin, aby pochopil situaci.

„Já se asi zblázním!“ řekl tiše. „To jsou arkonidské kostry o tom není pochyb! Už jenom ty stabilní prsní a zádové desky, které mají Arkonidané místo našich žeber. Nebo že bych: se mýlil, Gorle?“

Dr. Nikolate zavrtěl hlavou.

„Nemýlíte se, pane, je to tak. Znam Arkonidany dostatečně, abych mohl s klidným svědomím tvrdit, že zdejší živé bytosti jim jsou přinejmenším fyziologicky blízké. Sice nemají bílé arkonidské vlasy a narudlé oči a ani jejich pleť není tak světlá jako u obyvatel Arkonu, avšak přesto jsou s nimi spřízněni.“

Do debaty se zapojil i matematik Riebsam: „A teď je otázka, jestli nám známí Arkonidané jsou jejich potomci, nebo jestli to je obráceně. Která kultura je starší? Kdo odkud putoval? Která z obou civilizací se fyzicky a biologicky přizpůsobila novým životním podmínkám? Arkonidané nebo tihleti? Zjistěte to, pane, a budeme vědět víc.“

Rhodan si odkašlal. „Fajn, zkusíme to. Zkusíme zjistit, oč tu jde. Pokud by však Arkonidané pocházeli z těchto bytostí, znamenalo by to velmi významný objev.“

„Můžu vědět proč?“ namítl Bully.

Rhodan se pousmál. „Třeba proto, že dějiny galaktických expanzí prokazují, že potomci starých civilizací nikdy nedosáhli technickou a vědeckou úroveň svých předků. Zdá se, že je to snad nějaký přírodní zákon. Z tohoto pohledu bych mohl klidně tvrdit, že Arkonidané vzešli z těchto bytostí a obráceně.“

„To je odvážné tvrzení,“ řekl Nikolate. „Jste si tím jist?“

„Úplně. Mluví pro to i děsivá degenerace téměř všech Arkonidanů. Bílé vlasy, narudlé oči, zesláblá těla a téměř mizivý zájem o jakékoliv záležitosti praktického života jsou jen dalším důkazem. Když se porozhlédnete po očividně vynikající technice zdejších bytostí, pak to vůbec neprobouzí dojem, že by inklinovaly k dekadenci. Ba dokonce si myslím, že se během tisíciletí vyvinuly tak daleko, že nepotřebují kosmické lodě.“

Bully se musel posadit. „No tak to může být pěkná sranda!“ vyhrkl. „Jak tě zas napadla tahle teorie, Perry? Proč by neměli mít kosmický lodě? Tomu nějak vůbec nerozumím.“

Carl Riebsam mu na to odpověděl: „Říkají to zaměřené energetické zdroje, říkají to i neuvěřitelné strukturální otřesy, které svědčí o grandiózním ovládnutí páté dimenze. Měli bychom se zblízka podívat na ty svítící objekty na povrchu planety. Mám určité podezření.“

Rhodan se zatím oblékal do arkonidského bojového obleku. Přitom zjišťoval: „Takže i vy máte jisté podezření? Já také příteli. Pokud jste stejného názoru, že tento měsíc je identický s jakousi obrovskou transmitterovou stanicí, pak bychom si mohli potřást rukou. Tím bychom totiž našli vysvětlení pro onen bezpočet otřesů prostoru.“

Riebsam natáhl pravici a Rhodan ji sevrhel.

Bully ironicky poznamenal: „To je nádhera! A my si tady na takovém světě čistě náhodou přistaneme. Cizinci si už teď asi lámou hlavu, co s náma asi provedou. Vědí pánové z velení FANTASY vůbec, že jsme při proniknutí do této soustavy prorazili jakejsi energetické štít?“

Bully se vítězoslavně rozhlédl.

„Jestli jsou skutečně tak daleko jak říkáš, Perry, pak jim je určitě jedno, že jsme tady přistáli. Určitě se považují za absolutní hvězdy. My je jenom vyrušujeme. Jsme obtížnej hmyz. Mluvím dostatečně logicky, pánové?“

„Až moc logicky,“ odpověděl Rhodan. „Jen jsi něco přehlédl, nebo na něco zapomněl.“

Bully se ušklíbl.

„Ale! A na co?“

„Zapomněl ses zeptat, proč jsou tito Předarkonidané tak neuvěřitelně trpělivi a snášenliví! Kdybych toho měl tolik, co bych chtěl utajit nebo uchránit, určitě bych tu nenechal přistát zvědavé Pozemšťany. Takže kde je problém? Proč si nás nevšímají? Kdybych tady šéfoval já, nestalo by se to, na to můžu dát slovo. Už při příletu FANTASY do soustavy bych naši loď poslal kamkoli, jenom ne na svůj mateřský svět.“

Bully se neupřímně zasmál. Pak si všiml, jak se tváří Marshall. I Rhodan zpozorněl.

„Co je vám, John? Myšlenkové impulzy?“

Trvalo ještě několik vteřin, než se telepat probral z podivného stavu.

„Tam venku někdo otevřel myšlenkový blok,“ vysvětloval.

„Zachytil jsem zcela jasné myšlenkové impulzy. Pane, je to téměř nepochopitelné, ale považují nás za Arkonidany, kteří přiletěli, aby se podívali na domov svých předků. Teď už zase nic neslyším. Znovu jsou zablokováni.“

Nervové napětí ve velínu bylo téměř slyšet. Pouze Rhodan vypadal naprosto klidně. Bully vykřikl: „Jestli teď řekneš, že sis to myslel, tak asi vybuchnu.“

Rhodan se však jen pousmál. „Kdo jiný než Arkonidané mají kulovité lodi? Jak by mohli vědět, že jsme Pozemšťané?“

„Souhlasím s vámi,“ ozval se Riebsam. „Oni si myslí, že jsme v nějakých prastarých archivech našli souřadnice Modré soustavy. Proto na nás neútočí. Myslejí si, že jsou s námi příbuzní. Nicméně dávají nám najevo, že tu nejsme zrovna vítáni.“

„Ano! Ale protože jsme lidé a máme hroší kůži, tuhleto je jich diplomatickou narážku nebudeme respektovat.“

O něco později vystoupilo na povrch cizí planety třicet mužů. Dvouhlavý mutant Ivan Gorašin zůstal na palubě. Společně s muži výsadkové jednotky vyšli ven ještě Gucky, John Marshall a telekinet Tama Jokida.

„...pro Auris z Las-Tooru: zjistit, odkud přicházejí cizinci a jak to, že se jim podařilo proniknout časovým štítem.“

Děvče vzalo tuto instrukci z informačního transmiteru a stisklo tlačítko. Auris pozorně četla rozkaz Vládnoucí rady.

„Jsou velmi odvážní,“ řekl postarší technik a ukázal na monitory. „Opouštějí svou loď. Asi už neznají dobré vychování. Ale jsou méněcenní. Dej jim najevo, že je tu nechceme a postarej se o co nejrychlejší odlet jejich lodi.“

Auris z Las-Tooru sklonila hlavu. „Neprokazují žádnou tělesnou degeneraci,“ mínil starý technik. „Velice zvláštní! Ukaž jim jejich meze.“

„Brzy vběhnou do strukturálního pole,“ vysvětloval technik velké stanice 18-4-3645. „Máme se k nim chovat jako k hostům?“

„To v žádném případě,“ odmítla Auris. Svrátila čelo. „Jejich chování je neslušné. Museli přece poznat, že nemíníme reagovat na jejich pokusy o sblížení. Pošli mi kluzák a informuj mě.“

Rhodan vsadil všechno na jednu kartu. Tři průzkumné kluzáky přistály jenom několik set metrů od největšího ze světelných objektů. Neznámá civilizace tu stvořila široké, kilometry dlouhé ulice, a všechny končily před temnými zívajícími vstupy mezi energetickými sloupy. Jako by tam ty jízdní dráhy náhle někdo odřízl.

Třicet Pozemšťanů bez dechu sledovalo bezpočet cizinců vystupujících z okolních, většinou protáhlých hal, a zaměstnaných nakládáním obchodního zboží nejrůznějšího druhu.

Z hal vyjížděly i obrovské, počítačově řízené stroje. Předměty byly transportovány na antigravových plošinách a odvážely zboží do jedné z mnoha bran světelného objektu.

Bylo jasné, že se musí jednat o transmitery, ovšem o takové, jaké na Zemi ani na Arkonu nikdy nikdo nedokázal postavit.

Rhodan si uvědomoval, že celé prostranství se spoustou transmitterových polí nebylo ničím jiným, než v podstatě kosmodromem k odbavování obchodního i osobního provozu. To, co se tu dělo, nebylo vůbec nic tajemného nebo neobvyklého, nýbrž pouze technicky mimořádně vyvinutého.

Předarkonidané patrně objevili princip, díky kterému mohli cestovat všude po vesmíru bez kosmických lodí.

Rhodan i jeho vědci toho během několika desítek minut viděli dost, aby si mohli udělat obrázek o technické úrovni zdejší civilizace.

„Podívej!“ vyhrkl Bull. Ukázal Rhodanovi doprava.

Asi tři sta metrů od nich se pohyboval nekonečný řetěz vznášejících se plošin směrem k jedné z největších transmitterových bran. Plošiny nesly neznámé stroje, pečlivě zabalené zboží a obrovský počet Předarkonidanů.

V zívající temné propasti vstupu do dematerializace mizelo jedno vozidlo za druhým. Trvalo jenom pár minut, než se celá kolona rozpustila, aby pravděpodobně ve stejný okamžik rematerializovala někde jinde na vzdálené planetě.

„Jsme proti nim jenom slabej odvárek,“ pousmál se Bully. „Určitě se dokážou dopravit na libovolnou vzdálenost. No tak co bude, Perry?“

„Vracíme se, co nejrychleji se vracíme,“ odpověděl po chvíli Rhodan. „Zdejší pánové se o nás nestarají. Jsme pro ně něco jako špatný vzduch.“

Přivolali vojáky, kteří se snažili navázat kontakt se zdejšími bytostmi. Jeden z nich, jmenoval se Totrin, se zastavil u Rhodana. „Mluví staroarkonidansky, pane. Docela dobře jsem jim rozuměl, když si mezi sebou povídali. Je to zhruba řeč, kterou jsme slyšeli na arkonidských koloniálních světech. Nejdůležitější zjištění ale je, že modré slunce této soustavy se jmenuje Akon.“

„A s vámi mluvili?“ zeptal se Rhodan.

Voják zavrtěl hlavou.

„No vida,“ vyhrkl nervózní Bully. „Akon! Přidáme-li písmenko R, máme Arkon. Je docela jasné, že dnešní Arkonidané přišli kdysi odtud na Arkon. Takže náš přítel Atlan by si neměl tolik myslet. Jeho slavný národ je jenom zdegenerovanou větví zdejších bytostí.“

„Blíží se k nám vznášedlo, pane,“ ohlásil další voják.

Rhodan se prudce ohlédl.

„Že by ztráceli trpělivost?“ zamumlal Rhodan. Přimhouřil oči. Ještě chvíli počkal, a pak už spatřil osobu, která seděla ve zmíněném kluzáku.

„Je to žena, dokonce mladá a krásná žena,“ vysvětloval John Marshall. „Myslí na nás a na nějaký úkol. Je ale velmi těžké porozumět jejím myšlenkovým cestám.“

„S tím taky souhlasím,“ potvrdil Gucky.

„Ona myslí na nějaký úkol?“ zopakoval Rhodan. „Sikhro, připravit ke startu. Jestli ještě pořád poletí směrem na nás, vyrazíme. Kdo ví, jaký ten její úkol je.“

„Budeme utíkat před ženskou?“ posmíval se Bully.

„Pro mě to není žádná slabá žena, nýbrž zástupkyně velkého národa, který možná ztratil trpělivost a může začít být zlý. Nemusím vám připomínat, co by nám mohlo hrozit.“

„Fakticky se k nám blíží,“ trochu živěji vysvětloval Gucky. „Myslí na něco malého, leze to po zemi a štítí se toho. Mám pocit, že jsme to asi my.“

„Štěnice!“ řekl Reginald Bull lakonicky.

„No tak to je tedy vrchol. Tahle dáma je namyšlená ještě víc, než Arkonidanka Thora. Pro ni jsme tenkrát byli jenom něco lepšího než obyvatelé jeskyní.“

Rhodanem to trhlo a Bull se zachvěl. Od Thořiny smrti se její jméno v Rhodanově přítomnosti vyslovovalo jen zřídka.

„Sikhro, leťte. Zpátky. Tempo!“

Dívka jménem Auris z Las-Tooru se podívala těm cizincům. Sotva přilétla, jejich tři kluzáky se odlepily od země aby zmizely, a vysoký výrazný muž s šedýma očima se jí ještě předtím mírně uklonil. Auris se cítila popleteně a zaskočeně. Konsternovaně sledovala odlétající kluzáky a teprve pak podala hlášení. Dostala příkaz, aby očividně vyplašené cizince už neobtěžovala.

Auris si neuměla vysvětlit, co ji tak zaráží. Onen vysoký muž vůbec nebudil dojem zmatkaře.

Naopak...

Pokoušela se o situaci přemýšlet jasnou hlavou. Nakonec se rozhodla, že se co nejrychleji vrátí do své centrály, aby si prostudovala informace o ranných dějinách arkonidských vystěhovalců.

Auris z Las-Tooru byla galaktosocioložkou. Bylo jejím úkolem zajímat se o cizí civilizace. Nicméně zjev toho vysokého sebevědomého muže jí nešel z hlavy. Pořád na něj musela myslet.

„Kam chceš letět?“ zaúpěl Bully. „Kam?“

Rhodan se připoutal v křesle.

„K páté planetě této sluneční soustavy,“ věčně vysvětloval Perry.

„Zbláznil ses! Už jsme toho viděli dost.“

„Ještě ne. Chci se trochu porozhlédnout. Chci zjistit, co se tu odehrává. Tento měsíc je v podstatě jenom energetickým agregátem se spoustou transmitterů. Teď bych chtěl zjistit, jak Akonané dostávají své přijímací transistory na cílové planety, když nemají kosmické lodě. Kde jsou? Jak rychlé jsou? Jaké pohonné agregáty Akonané používají? A co je nejdůležitější: jak to vypadá s jejich dobytelskými chutěmi? Neraď bych jednoho dne u nás na Zemi narazil na přijímací transistory cizích civilizací, ze kterých budou vypočítávat miliony bojových robotů. Zkrátka letíme k páté planetě. Hotovo, Jefe. Startujte!“

Muži z průzkumné jednotky pod velením Mahauta Sikhry se vrátili. Rhodan vyslal na povrch páté planety tuto malou skupinku, sledoval ji při práci a přitom zjistil, že se opět nepodařilo navázat kontakt se zdejšími obyvateli.

Dvacet minut po přistání na planetě dostali první výsledky ze zaměřovací stanice. Na kosmodromu, kde přistáli, existovaly kosmické lodě, jejichž impulzy pohonných agregátů bylo možné zachytit. Podle vyhodnocení v matematickém oddělení pod osobním vedením profesora Kalupa bylo zjištěno že Akonané znají lineární let. Arno Kalup byl v tranzu. Pochopil, že se tu rysují neohraničené možnosti dalšího vývoje pozemské konstrukce lineárních pohonů. Přesto se však zatím musel brzdit, protože nevěděl, jak přimět Akonany, aby dobrovolně vydali svá tajemství.

Nedaleko kosmodromu se tyčily typické arkýřovité arkonidské stavby. Rhodan se neodvažoval přelétnout přes velkoměsto. Měl pocit, že už tak si dovolil více než dost.

Navíc to tam všude vypadalo jako klid před bouří. Široko daleko nebylo vidět žádného Akonana.

„Tady se brzy něco semele,“ zneklidněně tvrdil Bull. „Bud' nás proměň v radioaktivní mračno, nebo udělej něco, o čem nemám sebemenší tušení.“

Rhodan přikývl.

„Pánové, připravme se ke startu. Počkáme jenom na Guckyho. Někam si odskočil.“

Myšob materializoval o tři minuty později zpátky ve velínu. Vypadal velmi vyčerpaně.

Marshall ho odnesl na nejbližší pohovku. Odtud potom malý myšob vysvětloval: „Nedostal jsem se skrz ty štíty lehko. Stálo mě to spoustu sil. Ale viděl jsem jejich vesmírný lodě.“

„Jak vypadají? Kulovité?“ zeptal se Rhodan.

„Jistěže kulovitý. Jenom póly mají trochu zploštělý. Jako by je nahoře a dole někdo trochu odříznul. Jsou ale nápadně malý. Největší měřila v průměru nejvyš sto padesát metrů.“

„Tak to budou transportéry pro výstavbu přijímacích stanic transmitterů,“ tvrdil Claudrin. „Takže, nač ještě čekáme? Už o těch zdejších lidech víme víc než dost.“

Vtom se ozvaly zaměřovače: „Před naší lodí se náhle objevily dva kluzáky,“ ozval se vzrušený hlas.

Rhodanem to trhlo.

„Jak se dostaly pod naši loď?“ zeptal se. „Viděl je někdo

„přibližovat se?“

„Ne, pane, předtím nedošlo k žádnému zaměření. Najednou tu byly!“

„Tady spojaři,“ ozval se jiný důstojník. „Volají nás. Staroarkonidština, pane. Jsme vyzváni, abychom vyšli z lodi a promluvíli si s nimi!“

„Vyzvání?“

„Ano, pane. Mám přepnout na vaše reproduktory?“

„Ne,“ rozhodl Rhodan. „Půjdu ven!“

Znovu se jejich pohledy střetly. Dívka se zahleděla do chladných šedých očí. Auris z Las-Tooru poprvé napadlo, že tito cizokrajně vypadající muži nemusejí být potomky dřívějších vystěhovalců z Akonu.

„Smím se zeptat na vaše jméno, vznešená?“ zeptal se Rhodan tou nejlepší staroarkonidštinou.

Aurisina tvář zkameněla. S nevolí si cizince prohlédla od hlavy k patě.

„Mluvit náleží mně,“ poučovala vyslankyně Rhodana. Perry si v té chvíli vzpomněl na svou zemřelou ženu. Pousmál se. Jak důvěrně mu zněla tato arogantní řeč!

„Jako byste to udělala,“ odpověděl. „Přijela jste mi nabídnout pohostinnost, nebo proč jste ještě jednou přišla?“

Byla šokována. Její protějšek zřejmě vůbec netušil, co to jsou dobré mravy. Rozhodla se však, že se přizpůsobí.

„Přistáli jste nepozváni. Musím vás požádat, abyste planetu okamžitě opustili. Dostala jsem za úkol vyslovit vám politování Vládnoucí rady, že vůbec musí k takové výzvě dojít. Očividně nedokážete ctít pravidla mravnosti vašich starých předků.“

Rhodan zamyšleně přitakal. Přesně tohle čekal.

„Já za svou osobu velice lituji, že jsem byl přijat s takovou zdrženlivostí. Copak je v soustavě Akonu obvyklé, abyste přijímali zástupce vlastního lidu jako chudé žebrající příbuzné? Legendy mých otců hovoří o velkorysých Akonanech.“

Auris sklonila hlavu. Rhodan nakousl něco, o čem byla řeč i ve Vládnoucí radě.

Rezervovaně odvětila: „Bud'te ujištěn, že jsme o vaší nečekané návštěvě hovořili. Ale zdá se, že netušíte, jak velmi ta dávná koloniální válka rozdělila náš a váš národ. Copak o tom nemáte ve vašich archívech žádné záznamy?“

„Patrně se ztratily,“ odpověděl Rhodan bez výrazu.

John Marshall zadržel dech. Tohle bylo řešení hádanky! Mezi tehdejšími kolonisty, dnešními Arkonidany, a zástupci jejich mateřské soustavy, došlo k nějakým velkým a nepříjemným hádkám.

„Mysleli jsme si to,“ odpověděla Auris o něco přívětivěji.

„Obraťte, Rhodane z Arkonu Nebo vám snad mám říkat jinak?“

Jejich pohledy se znovu setkaly. Jeho jistota jí imponovala. Rhodan se rozhodl, že tento nebezpečný rozhovor přeruší.

„Poslechnu vás. Odletíme. Řeknete mi však ještě vaše jméno?“

„Auris z Las-Tooru.“

„Děkuji. Jmenuji se skutečně Rhodan. Z hloubi duše bych si přál, abych s vaším národem směl jednat jako přítel s přítelem. My nechceme zotročovat cizí civilizace.“

„Velmi se lišíte od svých předků,“ poznamenala chladně.

„Chyby se dělají,“ uhnul Rhodan s odpovědí.

O pár vteřin později se stalo něco, s čím nikdo nepočítal. Lampa na dívčině kluzáku se rozsvítila. Auris si toho všiml. Bez jakékoliv omluvy se vrátila do svého vozu, ve kterém seděli jako sochy dva Akonané. Rhodan si všiml, že se dívka zasmušila. Brzy se opět sebrala. Ale když se pomalu otáčela, Marshall, který se neustále snažil proniknout do jejích myšlenek, telepaticky oznamoval:

„Pozor! Uvolnila svůj mentální blok. Je velice rozrušená. Dostala zprávu. Asi se jim podařilo napíchnout se na náš palubní počítač. Akonané porovnali souřadnice Země se souřadnicemi soustavy Arkonu. Ted' vědí, že jsme cizinci.“

Auris se celá rozechvěla. Ještě jednou se obrátila a zeptala se: „Kdo jste? Jděte. Rychle jděte! Lituji vás. Už nikdy se nevracejte a zapomeňte, že jste našli mou planetu. Vy hloupý blázne - jak jste se vůbec mohl opovážít klamat Vládnoucí radu?!“

„To byla jenom zvědavost,“ stejně tiše vysvětloval Rhodan. „Auris, já se jednoho dne vrátím.“

„Ne!“

Dívka za sebou zaklapla vstup do kabiny kluzáku a vydala rozkaz k odletu.

Těsně nad povrchem kluzáky zmizely z dohledu. Zároveň zaduněly vnější reproduktory Rhodanovy lodi. Major Hunds Krefenbac hlásil: „Pane, zpátky na loď. Začínají nás zmrazovat. Jsme obklopováni jakýmsi nazelenalým zářením. Někdo na nás namířil neznámou zbraň. Pane - sotva mluvím, tuhnou mi rty a mé ruce už jsou jako ze skla. Pane...!“

Claudrin, Rhodan, Marshall, Bully a Nolinov vtrhli zpátky na loď. Vstupy se za nimi zavřely, ale zvuk motoru zůstával na stejné úrovni. Jeden ze strážných u výstupu rozčileně zvolal: „Pane, podívejte na to, oni nás prostě ochromují!“

Rhodan ho poodstrčil a podíval se na obrazovku videofonu.

„Gucky!“ zavolal na myšoba. „Gucky, jsi v pořádku?“

„Můžu přemejšlet, jinak nic. Nehnu ani prstem.“

„Dokážeš se soustředit na teleportační skok?“

„Pokusím se dostat do velínu,“ odpověděl Gucky.

Bully stáhl Rhodana do boční chodby. Nazelenalá záře se pomaličku šířila, ale jakmile zaplavila nějakého člověka, jeho tělo jakoby ztuhlo.

Rhodan intuitivně vytušil, že se jedná o plánovitě řízené přeměny molekul organismů, ale tento poznatek mu teď nebyl k ničemu.

Zkušební křižník FANTASY zvolna tichl. Ani Gucky se u nehlásil. Šlo o jakousi umělou křeč, která bránila pohybu těla, ale ne myšlenkovým pochodům.

Rhodan, Bully a Marshall se snažili prchat před zelenou záplavou do centra lodi.

Rhodan si pohrával s myšlenkou, že ohroženou loď opustí, aby venku vyhledal přístroj, který způsoboval ustrnutí všech jeho přátel. Pak na tento nápad rychle zapomněl. Nikdy by se mu jej nepodařilo uskutečnit. Nastalo úplné ticho. Loď FANTASY se proměnila v muzeum voskových figurín, ve kterém pouze běžely nastartované stroje.

Přitom by stačil jeden jediný impulz, aby se aktivoval předem naprogramovaný nouzový start. Vše ostatní by už bylo řízeno automaticky.

„Marshalle, zaměřte Guckyho. Určitě bude ve velínu. Pokud se mu nepodaří odstartovat loď, jsme ztraceni. Akonané nás potom sesbírají jako ptáky s ostríhanými křídly.“

„Jen aby mohl aspoň pootočit hlavou,“ dodal John Marshall. „Gucky, ozvi se. Gucky, slyšíš mě? Jestli ještě dokážeš myslet, odpověz.“

Přišel zcela zřetelný impulz.

„Slyším. Asi jsem byl chvíli bez sebe. Bolí to.“

„Toho si nevšímej. Prcku, vidíš to rudý startovní tlačítko?“

„Ne, ležím pod křeslem. Nemůžu se hnout.“

„Tak se aspoň pokus o malý teleportační skok. Tlačítko je nahoře na ovládacím panelu. Musíš ho znát.“

„Samozřejmě, že ho znám. Co mám udělat? Dělej, už to nevydržím.“

„Gucky, musíš se donutit k teleportačnímu skoku. Musíš aktivovat start lodi.“

Myšob vteřinu mlčel a pak odpověděl: „Rozumím. Pokusím se. Teď už mě neruš. Potřebuju všechny síly k soustředění.“

Marshall to vyčerpaně vzdal. Na lodi už nikdo nemluvil. Běžely jen stroje.

Auris z Las-Tooru sledovala velké monitory své centrály. Věděla, co se děje na palubě cizí lodi, která nyní byla zcela zaplavena přeměnným polem.

Slyšela krátké instrukce. Na cestu se vydala robotská jednotka. Roboti dostali za úkol naložit strnulé Pozemšťany na nákladní plošinu a vyčkat dalších rozkazů. Auris musela myslet na vysokého muže s fascinujícíma očima. Měla ho varovat dříve. Netušila, co ji k tomu neznámému muži přitahuje, ale instinktivně vytušila, že její osud je pravděpodobně spojen s jeho osudem.

To nemohl být žádný barbar. I jeho zvědavost byla dokonce srozumitelná.

Když ji míjelo několik členů Vládnoucí rady, donutila se k úsměvu...

Venku se vydali na cestu roboti.

Guckymu se podařilo úplně se uvolnit. Malé chlupaté tělo zmizelo zpod křesla, aby se ve stejný okamžik vynořilo těsně nad agregátem.

Gucky netušil, kam padne. Ale jeho ztuhlé tělo dopadlo na ovládací panel. Za normálních okolností by ho to bolelo, ale teď nic necítil.

Pádem svého těla zamáčkl červené tlačítko. Pak už slyšel jenom zařvání pohonných agregátů a ztratil vědomí. Dřív než obyvatelé planety Sphinx pochopili co se děje, loď FANTASY se odlepila od země a zmizela na nebi.

Rhodan cítil, jak se do něj pomalu vrací život. Pak uslyšel hluboký hlas kapitána lodi.

„Kapitán všem. Jsem opět ve velínu. Chvilí vydržte, ochromení vás brzy přejde. Přepínám na ruční řízení a aktivuji Kalupovo pole.“

Rhodan si oddechl. Claudrin byl nenahraditelný. Jeho titánské tělo to zase jednou dokázalo dřív než ostatní. Po několika minutách získal i on vládu nad svým tělem. Ztěžka se dovlekl do antigravového výtahu a když se vpotácel do velínu, loď už se chystala přejít na lineární pohon. Hlásila se jedna stanice za druhou.

Však já tušil, že to nebude bez problémů,“ poznamenal Bully, když se konečně ocitl ve svém křesle. Jeho tvář byla šedá a propadlá, ale takhle vypadal v té chvíli na palubě snad každý.

Rhodan neodpovídal. Musel myslet na dívku Auris, musel myslet na její varování, které přišlo příliš pozdě. Přesto chtěla lidem pomoci, a to bylo důležité.

Akce Cílová hvězda byla u konce. Nyní už bylo jen otázkou, co může v budoucnu znamenat objevení Modré soustavy pro lidstvo.

„Dokážeme to,“ pomyslel si Rhodan, „určitě to dokážeme!“

Loď FANTASY se dál hnala poloprostorovou zónou. Ani Modrá soustava ji nedokázala zastavit...